

**UCHWAŁA NR/...../2014
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY
z dnia2014 r.**

w sprawie przyznania Nagród Miasta Stołecznego Warszawy

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 594, poz. 645 i poz. 1318 oraz z 2014 r. poz. 379) oraz § 7 Statutu m.st. Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Rady miasta stołecznego Warszawy Nr XXII/743/2008 z dnia 10 stycznia 2008 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 23, poz. 875 oraz Nr 141, poz. 4977) i uchwały Nr XXIX/893/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawie Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy - Rada m.st. Warszawy uchwala, co następuje:

§ 1. Nagrodę Miasta Stołecznego Warszawy otrzymują:

1. Pan Tadeusz Adamiec,
2. Pan Wojciech Barański,
3. Pani Lidia Burczyn,
4. Pani Zdzisława Donat,
5. Pan Zbigniew Dowgiałło,
6. Pani Grażyna Filipiak,
7. Pan Zbigniew Galperyn,
8. Pani Danuta Gałkova,
9. Pan Eugeniusz Guzek,
10. Pani Halina Jędrzejewska,
11. Pani Jolanta Kolczyńska,
12. Pan Stanisław Kral-Leszczyński,
13. Pan Mirosław Lisek,
14. Ksiądz Prałat Józef Roman Maj,
15. Pan Jerzy S. Majewski,
16. Pan Andrzej Rogiński
17. Pan Stanisław Rubkiewicz,
18. Pan Tadeusz Maria Rudkowski,
19. Pan Andrzej Strejlau,
20. Pan Władysław Ryszard Szelağ,
21. Pan Krzysztof Szwagrzyk,
22. Pani Gołda Tencer,
23. Pan Andrzej Trzos-Rastawiecki,
24. Pan Jerzy Turzewski,
25. Pan Eugeniusz Tyrajski,
26. Pani Beata Tyszkiewicz,
27. Pan Mirosław Wielgoś,
28. Pan Jarosław Wróblewski,
29. Pan Andrzej Wysmołek,
30. Pan Zbigniew Wojciech Zieliński.

Wydano opinię
Skarbnika m. st. Warszawy
z dnia 26. MAJ. 2014...*Opinie*

§ 2. Nagrodę Miasta Stołecznego Warszawy otrzymują:

1. Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena,
2. Stowarzyszenie „Niepełnosprawni dla Środowiska EKON”,
3. Stowarzyszenie KERAMOS,
4. Stowarzyszenie Klon Jawor,
5. Cech Krawców i Rzemiosł Włókienniczych,
6. Archikonfraternia Literacka przy Katedrze Św. Jana Chrzciciela w Warszawie,
7. Portal „KULAWA WARSZAWA”,
8. Stowarzyszenie „OTWARTE DRZWI”.

§ 3. Nagroda, o której mowa w § 1 wiąże się z przyznaniem każdemu z laureatów kwoty pieniężnej w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) brutto.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodnicząca
Rady m.st. Warszawy**

Ewa Malinowska-Grupińska

za zgodą formalnoprawną
RADCA PRAWNY
W BIURZE PRAWNYM
Majorski Paweł
Tomasz Krajewski
23.05.2014 r.

Wydano opinię
Skarbnika m. st. Warszawy
z dnia 28. MAJ 2014 r. Afowie

Uzasadnienie
projektu uchwały w sprawie przyznania Nagród m.st. Warszawy

Na podstawie § 7 Statutu m.st. Warszawy osobom lub zespołom osób szczególnie zasłużonym dla Miasta może być przyznana Nagroda Miasta. Nagrodę przyznaje Rada m.st. Warszawy na wniosek: Prezydenta, Przewodniczącego lub Wiceprzewodniczącego Rady Miasta, komisji Rady, grupy co najmniej 10 radnych lub rady dzielnicy.

Zgodnie z Regulaminem przyznawania Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy Nagroda jest wręczana w postaci statuetki Syreny Warszawskiej, znaczka będącego symbolem Nagrody oraz okolicznościowego dyplomu. Nagroda może wiązać się z przyznaniem kwoty pieniężnej lub nagrody rzeczowej. O wysokości kwoty pieniężnej lub rodzaju nagrody rzeczowej decyduje Rada, podejmując stosowną uchwałę.

Środki na Nagrody m.st. Warszawy są zarezerwowane w budżecie Biura Rady m.st. Warszawy - dział 921, rozdział 92195, § 3040.

W załączeniu – wnioski o przyznanie Nagród m.st. Warszawy oraz biogramy zgłoszonych kandydatów.

Przewodnicząca Rady
m.st. Warszawy

Ewa Malinowska-Grupińska

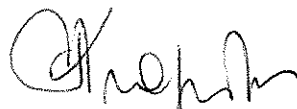
Wydano opinię
Skarbnika m. st. Warszawy
z dnia 28. MAJ. 2014. *Afonia*

**Opinia Skarbnika m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2014 r.
do projektu uchwały Rady m.st. Warszawy**

Na podstawie § 29 ust. 6 Statutu miasta stołecznego Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Nr XXII/743/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 10 stycznia 2008 roku z późn.zm. (tekst jednolity - załącznik do uchwały Nr XXXVII/1107/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 10 lipca 2008 roku), projekt uchwały Rady m.st. Warszawy **w sprawie przyznania Nagród Miasta Stołecznego Warszawy**

opiniuję pozytywnie

**Z upoważnienia Skarbnika
m.st. Warszawy**

Zastępca Skarbnika m.st. Warszawy
Dyrektor
Biura Planowania Budżetowego
Marzanna Krajewska

PRZEWODNICZĄCA RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

pl. Defilad 1, 00-901 Warszawa 134, skr. poczt. 35

tel. 22 443 05 99, faks 22 443 06 22

emalinowska@radny.um.warszawa.pl, www.um.warszawa.pl, www.radawarszawy.um.warszawa.pl

Warszawa, 15 maja 2014r.

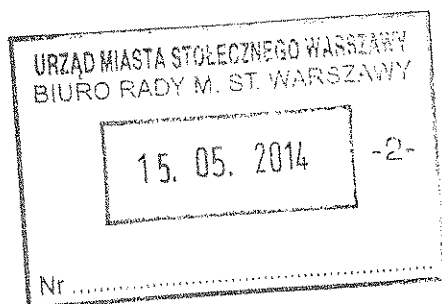
Rada m.st. Warszawy

Szanowni Państwo,

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm. oraz § 7 Statutu m.st. Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Rady miasta stołecznego Warszawy Nr XXII/743/2008 z dnia 10 stycznia 2008r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 23, poz. 875 oraz Nr 141, poz. 4977) i uchwały Nr XXIX/893/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 17 kwietnia 2008r. w sprawie Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy, wnioskuję o przyznanie Nagrody m.st. Warszawy żołnierzom Powstania Warszawskiego:

1. Panu Wojciechowi Barańskiemu
2. Panu Zbigniewowi Galperynowi
3. Pani Danucie Gałkowskiej
4. Panu Eugeniuszowi Guzkowi
5. Pani Halinie Jędrzejewskiej
6. Pani Jolancie Kolczyńskiej
7. Panu Stanisławowi Kral-Leszczyńskiemu
8. Panu Mirosławowi Liskowi
9. Panu Jerzemu Turzewskiemu
10. Panu Eugeniuszowi Tyrajskiemu

W załączeniu przekazuję uzasadnienia do wniosku o przyznanie Nagrody m.st. Warszawy.

2
Malinowska
PRZEWODNICZĄCA
Rady m.st. Warszawy
Ewa Malinowska-Grupińska

Pan Wojciech Barański

W kwietniu 1943 r. wstąpił do Szarych Szeregów. W Powstaniu Warszawskim był łącznikiem w 2. drużynie III plutonu kompanii harcerskiej batalionu „Gustaw” Armii Krajowej. Od listopada 1945 r. do lutego 1947 r. działał w nielegalnej młodzieżowej organizacji niepodległościowej „Harcerze Armii Krajowej”.

Był wiceprezesem Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Jest przewodniczącym środowiska byłych żołnierzy zgrupowania „Gustaw-Harnaś” w Związku Powstańców Warszawskich.

Odnznaczony m.in.: Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Partyzanckim, Brązowym/Srebrnym/Złotym medalem „Zasłużony dla Obronności Kraju”, Medalem „Pro Memoria”, Medalem „Pro Patria”, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Pan Zbigniew Galperyn

W grudniu 1942 r. wstąpił do Szarych Szeregów. Od listopada 1943 r. żołnierz Armii Krajowej. W czasie Powstania Warszawskiego był w batalionie „Chrobry I” zgrupowanie „Sosna”. Walczył na Woli, Starym Mieście był także obrońcą Arsenału.

W 2013 r. został wiceprezesem Związku Powstańców Warszawskich. Odpowiada za integrację środowiska byłych żołnierzy AK zgrupowanych w ZPW. Jest współorganizatorem obchodów rocznicowych wybuchu Powstania Warszawskiego, w tym Apelu Pamięci na Placu Krasińskich i obchodów rocznicowych upamiętniających poległych w byłym Pasażu Simonsa w Ogrodzie Krasińskich. Jest inicjatorem medalu dla ludności cywilnej wypędzonej z Warszawy.

Odnznaczony m.in.: Krzyżem Walecznych, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Partyzanckim, Medalem za Warszawę, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Oficerskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym i Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju”, Medalem „Pro Memoria” oraz „Pro Patria”. W 2013 r. otrzymał Medal „Za Zasługi w Kultywowaniu Pamięci o Ludziach i Ich Czynach w Walce o Wolność podczas II Wojny Światowej.

Pani Danuta Gałkowa

W czasie okupacji Warszawy prowadziła działalność konspiracyjną. Należała do bat. „Chrobry” zgrupowanie „Sosna”. W czasie Powstania Warszawskiego była komendantką punktu sanitarnego oraz strzelcem. Przeszła szlak bojowy Stare Miasto, Wola.

Odnznaczona m.in.: Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Medalem Florence Nightingale przyznawanym przez Międzynarodowy Czerwony Krzyż, Krzyżem Partyzanckim, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej, Medalem za Warszawę, Medalem DIGNO

LAUDE (Powstańcze Służby Sanitarne).

Pan Eugeniusz GUZEK

W Powstaniu Warszawskim był w kompanii K-2 Pułku Armii Krajowej „Baszta”. Brał czynny udział we wszystkich natarciach i walkach obronnych swojej kompanii.

Był twórcą koncepcji i wykonawcą wielu miejsc pamięci narodowej. Opiekuje się grobami poległych żołnierzy Pułku AK „Baszta”. Jest organizatorem spotkań z młodzieżą podczas, których przekazuje wiedzę o Powstaniu Warszawskim. Jest wiceprezesem Środowiska Żołnierzy Pułku AK „Baszta”.

Odnaczony m.in.: Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Walecznych, Odznaką „Zasłużony dla Warszawy”, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim „Polonia Restituta”, Orderem Wojennym Virtuti Militari, Medalem „Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata”.

Pani Halina Jędrzejewska

W czasie Powstania Warszawskiego była sanitariuszką w bat. „Miotła” zgrupowania „Radostaw”. Brała udział w walkach na całym szlaku bojowym Wola, Stare Miasto, Czerniaków, Śródmieście Płd.

Od 1994 r. jest wiceprezesem Związku Powstańców Warszawskich. Pracuje na rzecz Środowiska byłych żołnierzy bat. „Miotła”. Była inicjatorką akcji leczenia - na preferencyjnych warunkach - Powstańców Warszawskich w szpitalu MSWiA przy ul. Wołoskiej.

Jest pomysłodawczynią upamiętnienia żołnierzy powstańczych służb sanitarnych poległych w czasie Powstania Warszawskiego oraz współorganizatorką postawienia pomnika w Parku Wolności Muzeum Powstania Warszawskiego.

Opracowała 1000 biogramów lekarzy Powstania Warszawskiego, które zostały opublikowane przez Towarzystwo Lekarskie Warszawskie. Jest członkiem Rady Muzeum Powstania Warszawskiego.

Odnaczona m.in.: Medalem Wojska, dwukrotnie Krzyżem Walecznych, Odznaczeniem Zgrupowania AK „Radostaw”, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” oraz Medalem „Pro Memoria”.

Pani Jolanta Kolczyńska

Podczas Powstania Warszawskiego należała do Zgrupowania „Chrobry II” Armii Krajowej. Była łączniczką dowódcy 6 kompanii ppor. Jeremiego. Oddział, do którego należała prowadził walki zaczepno-odporne oraz wypady m.in. do Hał Mirowskich,

na koszary Policji przy ul. Ciepłej oraz przy przebiciu się przez Ogród Saski (nieudane przebicie do Starego Miasta). Jej oddział pomagał przy zdobyciu PASTY. Jest redaktorem naczelnym Biuletynu „Powstaniec Warszawski”. Prowadzi salę wystawową w siedzibie Związku Powstańców Warszawskich. Wygłasza prelekcje na temat Powstania Warszawskiego zarówno w stołecznych szkołach jak i w całej Polsce.

Wspólnie z Bronisławem Trońskim, wiceprezesem Związku Powstańców Warszawskich, założyła Stowarzyszenie Pamięci Powstania Warszawskiego 1944, które organizuje spotkania z powstańcami.

Odnaczona m.in.: Medalem Wojska, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Partyzanckim, Krzyżem Armii Krajowej, Medalem za Warszawę 1939-1945, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem „Pro Memoria” i „Pro Patria 1768-1989 oraz odznaczeniem „Akcja Burza AK”.

Pan Stanisław Kral-Leszczyński

Podczas Powstania Warszawskiego walczył w kompanii K-2 kpt. Jerzego Junga ps. Stanisław.

Po upadku PRL był członkiem grupy założycielskiej, która zarejestrowała Stowarzyszenie Żołnierzy Pułku AK Baszta i innych Mokotowskich Oddziałów Powstańczych. Dorobkiem działań środowiska powstańców mokotowskich jest kilkadziesiąt miejsc pamięci (pomniki, tablice) upamiętniających miejsca walk oraz heroizm powstańców i mieszkańców miasta. Aktywnie działa w środowisku powstańców warszawskich.

Odnaczony m.in.: Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Partyzanckim.

Pan Mirosław LISEK

W styczniu 1944 r. został członkiem drużyny im. Bolesława Chrobrego bloku „Zamek” w Szarych Szeregach. Prowadził działalność konspiracyjną na terenie górnego Mokotowa.

W czasie Powstania Warszawskiego brał udział w obronie części Al. Jerozolimskich, pełnił służbę wartowniczą, odbywał patrole jako harcerz Harcerskiej Poczty Polowej, pełnił nocne dyżury przy sygnalizacji zrzutowej.

Odnaczony m.in.: Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Za Zasługi dla ZHP z Rozetą i Mieczami, Medalem za Warszawę 1939-1945, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem „Pro Memoria”.

Pan Jerzy Turzewski

W czasie Powstania Warszawskiego był żołnierzem Zgrupowania „Róg” Armii Krajowej. Walczył na Bonifraterskiej, skarpie od strony Wisły, Placu Zamkowym, Trębackiej oraz przy Ogrodzie Krasińskich. Był sanitariuszem, noszowym i łącznikiem.

Współpracuje z wolontariuszami ze szkół warszawskich, którzy dbają o utrzymanie czystości w miejscach walk powstańczych. Zajmuje się przygotowaniem uczniów ze szkół wielojęzycznych do pracy w wolontariacie podczas jubileuszowych uroczystości z okazji 70. rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego. Jest zaangażowany w akcję oznakowania bezimiennych miejsc pochówku poległych na cmentarzach w Polsce.

W 2004 r. powołał „Fundację Pamięci Powstania Warszawskiego i Pomocy Weteranom 1944 Roku”.

Pan Eugeniusz Tyrajski

W kwietniu 1941 r. wstąpił do „Szarych Szeregów”. Brał udział w akcjach Małego Sabotażu (kryptonim „Wawer”). W lutym 1943 r. został żołnierzem Armii Krajowej Zgrupowania „Baszta”. Następnie był w kompanii „Howerla”, a od września 1943 r. do września 1944 r. w kompanii „K-2” batalionu „Karpaty”.

Podczas Powstania Warszawskiego brał udział w walkach o Teren Wyścigów Konnych na Służewcu. Następnie walczył na Czerniakowie i Sadybie.

W latach 1985-1991 był zaangażowany w pracę Społecznego Komitetu Budowy Pomnika Powstania Warszawskiego 1944. Jest wieloletnim członkiem Zarządu, a od 2005 r. Wiceprezesem Środowiska Żołnierzy Pułku AK „Baszta” i Innych Mokotowskich Oddziałów Powstańczych.

Od wielu lat w imieniu żołnierzy ze Środowiska Pułku AK „Baszta” prowadzi prelekcje i wykłady dla uczniów z warszawskich szkół.

Odnaczone m.in.: Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Armii Krajowej, Krzyżem Partyzanckim, Medalem Wojska (dwa razy), Złotym, Srebrnym i Brązowym Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju, Medalem za Warszawę 1939-1945.

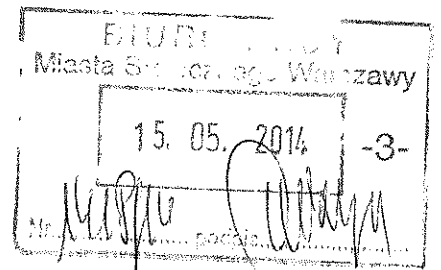
Warszawa, 15 maja 2014 r.

WS
15.05.2014
Sebastian
Wiceprezydent
m. st. Warszawy

Pani
Ewa Malinowska-Grupińska
Przewodnicząca Rady m. st. Warszawy

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm. oraz § 7 Statutu m.st. Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Rady miasta stołecznego Warszawy Nr XXII/743/2008 z dnia 10 stycznia 2008 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 23, poz. 875 oraz Nr 141, poz. 4977) i uchwały Nr XXIX/893/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawie Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy, my niżej podpisani radni m.st. Warszawy z Klubu Platforma Obywatelska, wnoskujemy o przyznanie Nagrody miasta stołecznego Warszawy osobom:

1. Pan Tadeusz Adamiec
2. Pani Lidia Burczyn
3. Pani prof. Zdzisława Donat
4. Pani Grażyna Filipiak
5. Pan Jerzy S. Majewski
6. Pan Jan Rudkowski
7. Pan Andrzej Strejlau
8. Pan Władysław Ryszard Szelağ
9. Pan Andrzej Trzos-Rastawiecki
10. Pani Beata Tyszkiewicz
11. Pan Andrzej Wysmołek
12. Stowarzyszenie Ludwiga van Beethovena
13. Stowarzyszenie EKON
14. Stowarzyszenie KERAMOS
15. Stowarzyszenie Klon Jawor

W załączeniu przekazujemy uzasadnienia do wniosku o przyznanie Nagrody m.st. Warszawy.

Joana Wella - Najgebauer
Ewa Malinowska-Grupińska
Anna Pakitka
Idenka Gamsler
Agnieszka Jędrzejewska
Marionela Zabozon
17.07.2014
Monika Janiszka
Paula

Pan Tadeusz Adamiec, dyrektor Instytut Głuchoniemych im. ks. Jakuba Falkowskiego, najstarszej w Polsce placówce szkolno-wychowawczej dla dzieci i młodzieży z wadą słuchu. Placówka zaspokaja potrzeby edukacyjne uczniów z głęboką wadą słuchu i z niepełnosprawnością sprzężoną, na wszystkich etapach edukacyjnych.

Na uwagę zasługuje udział uczniów i wychowanków placówki w miejskich projektach. W Instytucie opracowano bardzo ciekawy projekt językowy projekt „Sign me English”, w którym wzięli udział uczniowie Instytutu i uczniowie szkół integracyjnych. Patronat nad jego realizacją objął Warszawskie Centrum Innowacji Edukacyjno-Społecznych i Szkoleń oraz Polski Związek Głuchych. Zakończenie projektu zostało połączone z pokazem filmów video, prezentacją tematycznej strony w Internecie oraz konferencją naukową „Włączanie osób z uszkodzonym słuchem do systemu edukacji”. Nauczyciele Instytutu uczestniczą w projekcie unijnym: „Dobre praktyki – dobrzy nauczyciele – skuteczna szkoła” realizowanym we współpracy z Akademią Pedagogiki Specjalnej.

W Instytucie działa jedna z siedmiu e-pracowni warszawskich zorganizowana w ramach projektu „Nowoczesne technologie szansą rozwoju zawodowego i aktywizacji społecznej osób niepełnosprawnych”.

Niezwykle otwarty i zaangażowany na rzecz środowiska osób niesłyszących. Corocznie organizuje w Instytucie Festiwal Kultury Głuchych. Wspiera prace legislacyjne nad ustawą sejmową dotyczącą Polskiego Języka Migowego.

Jest jednym z fundatorów wystawionego na dziedzińcu Instytutu pomnika druhny Wandy Tazbir, zasłużonej dla placówki pedagog i organizatorki harcerstwa „Nieprzetartego szlaku”.

Pani Lidia Burczyn, pediatra, lekarz z powołania. Wieloletnia Kierowniczka Przychodni Lekarskiej nr 81 na Mokotowie.

W 1962 r. ukończyła Akademię Medyczną w Warszawie.

Podczas swojej pracy w tej placówce podjęła szereg inicjatyw, które przyczyniły się do poprawy infrastruktury przychodni. Wychowała wiele pokoleń małych Warszawiaków. Jest zawsze do dyspozycji dzieci i rodziców, służy zawsze radą i pomocą. Dbą o właściwy rozwój małych dzieci i profilaktykę dziecięcą oraz troskliwe leczenie wtedy gdy przyjdzie choroba.

Pani prof. Zdzisława Donat, śpiewaczka operowa (sopran koloraturowy). W latach 70. i 80. występowała na największych festiwalach i scenach operowych całego świata. Obecnie jest profesorem Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina.

Z Warszawą jest związana od 1952 roku. W 1961 r. uzyskała dyplom Państwowej Szkoły Muzycznej im. Fryderyka Chopina.

Karierę rozpoczęła w Centralnym Zespole Artystycznym Wojska Polskiego. W latach 60. była solistką Teatru Wielkiego w Poznaniu. W 1967 roku została laureatką

Międzynarodowego Konkursu Śpiewaczego w Tuluzie. W latach 70. i 80. była solistką Teatru Wielkiego w Warszawie.

Międzynarodową karierę muzyczną rozpoczęła od występów w monachijskim Staatstheater am Gärtner Platz. Przez kilkanaście lat współpracowała z szeregiem teatrów niemieckich, dzieląc swoje występy sceniczne pomiędzy Niemcy i Polskę. Równolegle występowała gościnnie na znaczących scenach operowych całego świata m.in. Wiener Staatsoper czy Królewskiej Operze Covent Garden w Londynie. Była pierwszą Polką po II wojnie światowej, która wystąpiła w mediolańskiej La Scali (partia Ognia w operze Maurice'a Ravela *Dziecko i czary*). Dwukrotnie zapraszano ją do nowojorskiej Metropolitan Opera. Poza Europą występowała także na scenach w Japonii, USA, Kanadzie, Argentynie i na Wyspach Kanaryjskich.

Pani Grażyna Filipiak, dyrektor VIII Liceum Ogólnokształcącego im. Władysława IV i Gimnazjum z Oddziałami Dwujęzycznymi Nr 58 im. Władysława IV.

Obie placówki od lat znajdują się w czołówce najlepszych szkół. W ubiegłym roku, w rankingach „Perspektyw”, VIII LO zajęło pierwsze miejsce wśród liceów ogólnokształcących w Warszawie, 7 w kraju i pierwsze na Mazowszu.

Wielu uczniów VIII Liceum Ogólnokształcącego to laureaci i finaliści olimpiad przedmiotowych i konkursów ogólnopolskich. W latach 2005-2011 liceum miało 37 laureatów i 75 finalistów ogólnopolskich olimpiad przedmiotowych, gimnazjum 93 laureatów i 85 finalistów konkursów przedmiotowych i olimpiad organizowanych przez MKO.

W powstałym przy VIII Liceum Ogólnokształcącym Gimnazjum z Oddziałami Dwujęzycznymi zostały wdrożone innowacyjne programy: nauczania w zakresie przedmiotów objętych dwujęzycznością, wychowawcze dla klas gimnazjalnych, a od dwóch lat program edukacji matematycznej. Działania mające na celu podniesienie poziomu nauczania matematyki zostały docenione przez Wydział Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. W 2011 roku szkoła została objęta patronatem naukowym Wydziału Matematyki UW. Współpraca ta otwiera dla szkoły szerokie możliwości rozwoju edukacji matematycznej. Dwa lata temu szkoła podpisała porozumienie w sprawie współpracy z Instytutem Europeistyki Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych UW.

Placówka należy do Towarzystwa Szkół Twórczych, Mazowieckiego Stowarzyszenia Na Rzecz Uzdolnionych oraz Stowarzyszenia Najstarszych Szkół w Polsce.

Pan Jerzy S. Majewski, historyk sztuki, varsavianista, dziennikarz „Gazety Wyborczej”.

Autor cyklu *Warszawa nieodbudowana* publikowanego na łamach „Gazety Wyborczej” od 1993 roku poświęconego dziejom dawnej architektury warszawskiej, losom jej mieszkańców i stylowi życia, a także problemom jej odbudowy po zniszczeniach drugiej wojny światowej. Jest także autorem i współautorem

kilkunastu innych książek i albumów poświęconych Warszawie, w tym *Spacerowników po Warszawie*. Od lat zajmuje się też krytyką architektury współczesnej, publikując recenzje architektoniczne w miesięczniku „Architektura-Murator”.

Pan Tadeusz Maria Rudkowski, historyk sztuki, zabytkoznawca. Długoletni członek Rady Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury i Sztuki. Członek Honorowy Stowarzyszenia Historyków Sztuki.

Jest uznanym specjalistą w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego. Jako jeden z pierwszych badaczy podjął inicjatywę inwentaryzacji zabytków sztuki sepulkralnej, początkowo na nekropoliach w Polsce, a po 1989 r. również na ziemiach historycznych Rzeczypospolitej. Pod jego kierunkiem opracowanych zostało m.in. kilkanaście tysięcy kart inwentaryzacyjnych dokumentujących polskie groby na zabytkowych cmentarzach na Ukrainie: Bajkowym i Kijowie, Janowie we Lwowie, Komunalnym w Czerniowcach.

Od początku istnienia związany ze Społecznym Komitetem Opieki nad Starymi Powązkami. Przez ponad dwadzieścia lat odpowiadał za realizacje konserwatorskie. Autor wielu publikacji m.in. *Cmentarz Powązkowski w Warszawie* (2006).

Odnaczony: Orderem Odrodzenia Polski (Krzyżem Kawalerskim, Oficerskim i Komandorski) oraz Złotym Medalem Zasłużony Kulturze „Gloria Artis”.

Pan Andrzej Strelau, trener piłkarski, były selekcjoner reprezentacji Polski, komentator telewizyjny, radiowy i prasowy. Był zawodnikiem warszawskich drużyn piłkarskich: AZS-AWF, Gwardii, Hutnika oraz rezerw Legii trenował także piłkę ręczną. Występował w barwach: Varsovii, Warszawianki, AZS AWF był też graczem reprezentacji Polski.

W latach 1968-1975 pracował jako szkoleniowiec juniorskich reprezentacji Polski oraz „młodzieżówki”. Od maja 1974 do końca 1975 oraz na Igrzyskach Olimpijskich w Montrealu w 1976 był asystentem selekcjonera reprezentacji Polski Kazimierza Górskiego. Od 1977 do 1978 był asystentem kolejnego selekcjonera reprezentacji Polski Jacka Gmocha. W 1981 i w latach 1986–1987 był szefem szkolenia w PZPN.

W latach 1989–1993 prowadził reprezentację Polski.

Osiągnięcia sportowe:

- Uczestnik Mistrzostw Świata w piłce nożnej: w 1974 w Niemczech – III miejsce i w 1978 w Argentynie – V miejsce,
- Uczestnik Igrzysk Olimpijskich w Monachium (1972) – złoty medal i Montrealu (1976) – srebrny medal,
- Półfinał mistrzostw Europy do lat 21 w 1974r. (brązowy medal)
- Puchar Polski z Legią Warszawa 1989r.

Członek Stowarzyszenia „Orły Górskiego”. Uczestnik wielu akcji promujących piłkę nożną wśród dzieci i młodzieży m.in. takich jak: „Gramy o Złotą Piłkę” – turniej im. A. Zaranka. Członek Kapituły tego turnieju, Akademia Orlików.

W 1999 roku został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Pan Władysław Ryszard Szelağ, prezes Towarzystwa Historycznego im. Szembeków, nieustrudzony popularyzator wiedzy o tej zasłużonej dla Polski warszawskiej rodzinie.

Zarówno w Warszawie, jak i całym kraju zorganizował imponującą ilość wykładów, sesji naukowych, wystaw i konferencji przybliżając i przypominając dokonania poszczególnych członków rodziny Szembeków i Fredrów.

Jako przewodniczący Komitetu Obchodów 220 rocznicy urodzin Aleksandra Fredry zainicjował i zorganizował wiele wydarzeń kulturalnych i artystycznych zarówno w Warszawie i na Mazowszu. Dzięki jego zaangażowaniu udało się włączyć w obchody liczne instytucje kultury m.in. Bibliotekę Narodową w Warszawie, Publiczną Bibliotekę w Dzielnicy Praga Południe, Muzeum Literatury, MCKiS, Uniwersytet Warszawski oraz Zarządy Dzielnic Rembertów, Praga Południe i Urząd Marszałkowski woj. Mazowieckiego. W planach jest zorganizowanie w 2015 roku Warszawskiego Festiwalu Fredrowskiego „Mocium Panie”.

W 2011 roku został odznaczony brązowym Krzyżem Zasługi przez Prezydenta RP.

W 2014 roku przypada 20-lecie szerokiej i aktywnej działalności Pana Władysława Szelağa na rzecz kultury i edukacji kulturalnej w Warszawie.

Pan Andrzej Trzos-Rastawiecki, reżyser i scenarzysta filmów dokumentalnych i fabularnych. Od 1991 roku przewodniczy Polskiej Federacji Dyskusyjnych Klubów Filmowych.

Absolwent Wydziału Reżyserii PWSTiF w Łodzi. Jeden z najbardziej znanych dokumentalistów polskich. Realizator pierwszych nieocenzurowanych filmów o Janie Pawle II - *Pielgrzym* i *Papież z Polski*. Twórca nagradzanych w Polsce i zagranicą dokumentów *Egzamin*, *Champion* i *Enigma*. Reżyser filmów fabularnych *Skazany*, *Zapis zbrodni*, *Po upadku*. *Sceny z życia nomenklatury* i *Trąd*.

Szczególne miejsce w dorobku Andrzeja Trzos-Rastawieckiego ma film paradokumentalny pt. *...gdziekolwiek jesteś panie Prezydencie* o wojennym dramacie Prezydenta Warszawy – Stefana Starzyńskiego. W obrazie tym połączone zostały autentyczne materiały archiwalne z inscenizacją. W 1978 roku film otrzymał Nagrodę Jury na festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni.

W 2013 roku Andrzej Trzos-Rastawiecki został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla polskiej kultury.

Pani Beata Tyszkiewicz, aktorka filmowa i telewizyjna, w latach 1994–1998 prezes Fundacji Kultury Polskiej. Obecnie pełni funkcję przewodniczącej rady Fundacji Dzieciom „Zdążyć z Pomocą”.

W latach 1957–1958 studiowała w PWST w Warszawie, po czym podjęła pracę w TVP jako inspicjentka. W 1973 roku Ministerstwo Kultury i Sztuki przyznało jej – bez egzaminu – uprawnienia aktorskie.

W filmie zadebiutowała jeszcze jako uczennica, w następnych dekadach zagrała w niemal stu filmach. Debiutowała w 1957 r. w ekranizacji *Zemsty* w reżyserii Antoniego Bohdziewicza, wcielając się w postać Klary.

Jest członkinią Narodowej Rady Kultury 1 i 2 Kadencji oraz Fundacji Kultury Polskiej wspomagającej kulturę polską w kraju i za granicą, w której od 1994 roku pełni funkcję prezesa zarządu.

Jest autorką pomysłu i współautorką cyklu programów „Raport w sprawie dzieci niczych”.

Została Odznaczona:

- Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1975)
- Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1989)
- Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1997)
- Złotym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis (2008)

Pan Andrzej Wymołek, specjalizuje się w fizyce ciała stałego, obecnie od kilku lat w fizyce grafenu. Jest profesorem Uniwersytetu Warszawskiego.

Kierował 3 projektami Komitetu Badań Naukowych, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Narodowego Centrum Nauki, a realizował 15 takich projektów. Otrzymał szereg nagród i stypendiów polskich i zagranicznych za swoją działalność naukową. Był członkiem Senatu UW przez 2 kadencje, a w latach 2008-2012 prodziekanem Wydziału Fizyki UW.

Pełniąc funkcję sekretarza Komitetu Głównego Olimpiady Fizycznej w latach 1993-2008 był odpowiedzialny za przygotowanie zadań doświadczalnych na wszystkie stopnie Olimpiady Fizycznej, organizację części doświadczalnej zawodów oraz obozów przygotowujących zawodników do Międzynarodowej Olimpiady Fizycznej.

Jako wiceprzewodniczący Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Fizycznego w latach 2001-2008 zajmował się organizacją wykładów z fizyki doświadczalnej dla liceów i gimnazjów z Warszawy i okolic. Od 2008 roku jest członkiem Rady Programowej Uniwersytetu Otwartego Uniwersytetu Warszawskiego.

Popularyzuje fizykę poprzez wykłady i pokazy m.in. na Festiwalu Nauki czy Pikniku Naukowym. W 2007 r. we współpracy z Biurem Edukacji m.st. Warszawy stworzył unikalną w skali kraju Letnią Szkołę Fizyki.

Ma ogromny wkład w to, że aż 1/3 laureatów i finalistów Olimpiady Fizycznej z kraju to uczniowie szkół m.st. Warszawy, którzy corocznie reprezentują Polskę w Międzynarodowej olimpiadzie fizycznej i zdobywają w niej medale. Od kilku już lat co roku to warszawscy uczniowie reprezentują Polskę w światowym finale drużynowego Turnieju Młodych Fizyków.

Stowarzyszenie imienia Ludwiga van Beethovena

Stowarzyszenie powołane zostało w 2003 roku w Krakowie. Podstawowa działalność Stowarzyszenia dotyczy organizacji Wielkanocnego Festiwalu Ludwiga van Beethovena i promocji muzyki klasycznej.

Festiwal po raz pierwszy odbył się w 1997 roku w Krakowie, upamiętniając 170. rocznicę śmierci kompozytora. Od 2004 r. organizowany w Warszawie (przez pierwsze 7 lat w Krakowie). W 2001 r. Festiwal został przyjęty do grona członków Europejskiego Stowarzyszenia Festiwali (EFA) z siedzibą w Gandawie (Belgia). We wrześniu 2010 r. zarząd Światowej Federacji Festiwali (IFEA) w amerykańskim Saint Louis przyznał Wielkanocnemu Festiwalowi Ludwiga van Beethovena główną nagrodą IFEA/Haas & Wilkerson Pinnacle Award 2010, uznając go artystycznym przedsięwzięciem roku i wyróżniając spośród 3 300 imprez realizowanych na całym świecie. Podczas Festiwalu organizowane są koncerty symfoniczne, kameralne i recitale; zapraszane są światowej sławy zespoły, dyrygenci i soliści. Kolejne edycje Festiwalu ujmują dzieła Beethovena z różnych muzycznych perspektyw, ukazując skąd Beethoven czerpał inspiracje, jaki wpływ jego muzyka wywierała na twórców innych epok oraz jak w sztuce współczesnej oraz we współczesnym świecie; odczytują spuściznę Beethovena w nowych kontekstach i znaczeniach.

Stowarzyszenie „Niepełnosprawni dla Środowiska EKON”

Organizacja pozarządowa działająca jako przedsiębiorstwo społeczne, którego celem jest aktywizacja zawodowa i tworzenie miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych z grup najbardziej zagrożonych wykluczeniem społecznym.

Stowarzyszenie powstało w 2003 r. w wyniku wspólnej inicjatywy niepełnosprawnych i ich opiekunów oraz osób, których zainteresowania i pasje związane są z ekologią i ochroną środowiska. W ramach swojej działalności zajmują się selektywną zbiórką i segregacją odpadów opakowaniowych, zbiórką i przetwarzaniem zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz usługami związanymi z utrzymaniem czystości i porządku.

Do dzisiaj udało się stworzyć ok. 300 nowych, tzw. zielonych miejsc pracy dla osób ze znacznym i umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, z czego prawie 200 przypada na osoby chorujące psychicznie.

Stowarzyszenie korzysta wyłącznie z ustawowego dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, a koszty działalności pokrywa wpływami ze sprzedaży własnych produktów i usług. Cały wypracowany zysk przeznaczony jest wyłącznie na cele statutowe organizacji. Działalność Stowarzyszenia EKON to nie tylko praca dla osób niepełnosprawnych, ale także praca na rzecz mieszkańców Warszawy. Stowarzyszenie pracuje głównie na terenie Ursynowa, Mokotowa i Wawra, obsługując ok. 30 tys. lokali mieszkalnych i ok. 120 tys. Mieszkańców.

Stowarzyszenie KERAMOS

Stowarzyszenie powstało w 1990 r. z przekształcenia Grupy Twórczej KERAMOS działającej w Warszawie od 1974 r. Skupia warszawskich ceramików i grupę zagranicznych artystów m.in. z Niemiec, Białorusi, Litwy i Szwecji.

Stowarzyszenie realizuje swoją misję poprzez organizowanie Międzynarodowych Wystaw Ceramiki (cykl dwuletni).

Głównym ośrodkiem KERAMOSU jest pracownia przy ul. Krasińskiego 29 w Warszawie (Żoliborz), a głównym środkiem wypowiedzi - Biennale organizowane od 1993 r.

Stowarzyszenie Klon/Jawor

Stowarzyszenie gromadzi i udostępnia wiedzę o organizacjach pozarządowych w Polsce oraz aktywności społecznej Polaków i Polek. Od 12 lat dostarcza informacji o samoorganizującym się społeczeństwie: organizacjach pozarządowych, ruchach obywatelskich, filantropii, wolontariacie oraz społecznym zaangażowaniu Polaków i Polek.

Stowarzyszenie prowadzi również poradnictwo w różnych formach dla organizacji pozarządowych, grup obywatelskich oraz osób zainteresowanych aktywnością społeczną po to, aby wspierać ich w skutecznym i efektywnym działaniu oraz samoorganizacji obywatelskiej.

Z ich wsparcia mogą skorzystać:

- organizacje pozarządowe,
- osoby indywidualne poszukujące kontaktu z organizacjami lub informacji o nich,
- instytucje publiczne (lokalne, centralne),
- dziennikarze,
- instytucje zagraniczne szukające kontaktów w Polsce,
- środowiska naukowe,
- przedstawiciele biznesu.

RADA MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

pl. Defilad 1, 00-901 Warszawa 134, skr. poczt. 35

tel. 22 443 05 90, faks 22 443 06 21

ojohann@radny.um.warszawa.pl, www.um.warszawa.pl, www.radawarszawy.um.warszawa.pl

Warszawa, 15 maja 2014 r.

**Pani
Ewa Malinowska-Grupińska
Przewodnicząca
Rady m. st. Warszawy**

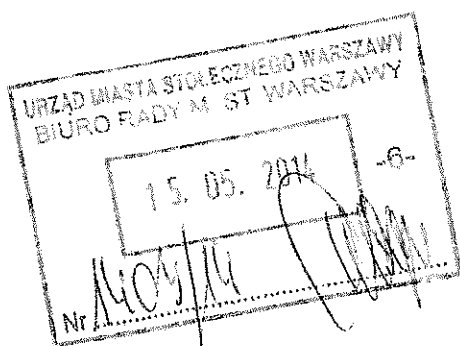
Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm. oraz § 7 Statutu m. st. Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Rady miasta stołecznego Warszawy Nr XXII/743/2008 z dnia 10 stycznia 2008 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 23, poz. 875 oraz Nr 141, poz. 4977) i uchwały Nr XXIX/893/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawie Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy, wnioskuję o przyznanie Nagrody miasta stołecznego Warszawy:

1. Panu Zbigniewowi Dowgiałło
2. Księdzu Prałatowi Józefowi Romanowi Majowi
3. Panu Stanisławowi Rubkiewiczowi
4. Panu Krzysztofowi Szwagrzykowi
5. Panu Jarosławowi Wróblewskiemu
6. Panu Zbigniewowi Wojciechowi Zielińskiemu
7. Cechowi Krawców i Rzemiosł Włókienniczych
8. Archikonfraterni Literackiej przy Katedrze Św. Jana Chrzciciela w Warszawie

W załączeniu uzasadnienia kandydatur.

WICEPRZEWODNICZĄCA
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

Olga Johann
Olga Johann

Zbigniew Dowgiałło - malarz, reżyser, twórca animacji 2D i 3D, scenarzysta, scenograf, producent filmowy i multimedialny, wykładowca animacji i sztuki 3D w USA i Polsce.

Urodził się w Gdańsku w 1961 roku. Ukończył II LO w Gdańsku, klasa mat-fiz. Już od 1977 zaangażował się w młodzieżową działalność antykomunistyczną – uczestnik pierwszych manifestacji pod pomnikiem Sobieskiego, grafik wydawnictw podziemnych RMP. Studia rozpoczął w 1980 roku na Wydziale Architektury Wnętrz Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Gdańsku, a następnie kontynuował na Wydziale Architektury Wnętrz i Malarstwa w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Dyplom, z oceną bardzo dobry, otrzymał w pracowni Stefana Gierowskiego w 1986 roku. Wystawiał od 1979 roku, jeszcze przed studiami, będąc pierwszym malarzem Nowej Ekspresji w Polsce. Swój pierwszy film krótkometrażowy pt. „Bomba neutronowa” nakręcił w Gdańskim Klubie Filmowym, w 1976 roku, mając zaledwie 14 lat. Po wybuchu stanu wojennego czynnie zaangażowany w działalność opozycyjną, członek Grup Oporu Solidarni - kurier PWA, Tygodnika Mazowsze. Od 1981 roku stworzył cykl obrazów antykomunistycznych m. in. „Kopalnia Wujek”, „Zatonięcie tratwy pełnej komunistów”, „Zarżnięcie WRON”, „Ludzie SKOWRONY”, „Solidarność”, „Zdobycy Moskwy” i wiele innych, które stały się ikonami tamtych czasów. Brał udział w wystawach niezależnych m. in. „Droga i Prawda” w Katedrze we Wrocławiu, gdzie otrzymał wyróżnienie za cykl obrazów dotyczących walki o wolność Polski. Artysta uczestniczył w najważniejszych wystawach „ekspresji lat osiemdziesiątych”, prezentując ogromne wizyjne płótna, między innymi: na wystawie „Co Słychać” w fabryce Norblina, oraz „Realizm Radykalny – Abstrakcja Konkretna” w Muzeum Narodowym w Warszawie. Od 1987 współpracował z Anną Gruszczyńską, tworząc prekursorskie wizje sztuki przyszłości: obrazy Barokowo-Kosmiczne i projekty architektury ery kosmicznej. W latach 1988-1990 przebywał w Stanach Zjednoczonych, gdzie otrzymał assistanship - University of Southern California w Los Angeles, na wydziale sztuk.

Po powrocie do kraju zaprezentował wielkoformatowe obrazy poświęcone wizji świata przyszłości, na wystawach *Kunst, Europa* w Bonn i *Polski szyk*, w warszawskiej Zachęcie. W 1991 roku bierze udział w konkursie architektonicznym na zabudowę Placu Defilad w Warszawie, gdzie prezentuje najbardziej futurystyczny projekt nowej architektury.

W latach 90 tych pionier grafiki i animacji komputerowej w Polsce. Od 1994 do 2000 prezes i producent Dow & Dow Sp. z o.o. multimedia, film. Pomysłodawca, twórca i producent Wielkiego Multimedialnego Atlasu Świata i Atlasu Polski, dla PPWK, pierwszy w Polsce tak kompleksowy atlas multimedialny. Dla potrzeb atlasu Dowgiałło odbywa podróż dookoła świata, wykonując 30 filmów dokumentalnych, tysiące zdjęć i 30 animacji. Od 1999 roku tworzy animacją komputerową zatytułowaną „Apokalipsa 2027”. Laureat wielu prestiżowych nagród z dziedziny animacji i grafiki komputerowej. Autor scenariuszy filmowych. W latach 2001-2002 był wykładowcą animacji i sztuki komputerowej w Rocky Mountain College of Art and Design w Denver, Kolorado. W grudniu 2006, ukończył pracę na animowanym komputerowo, filmem „PANKOSMODIOS”, który został pokazany na festiwalu w Cannes 2007 w dziale SFC. W latach 2007-2012 uczestnik najważniejszych przeglądowych wystaw sztuki Nowej Ekspresji, Polska, Niemcy, Czechy, Węgry, Rumunia.

W latach 2011-2012 wykładowca animacji 3D na ASP w Warszawie.
Od 2010 prezes i producent Film Riders Sp z o.o. multimedia, film.

NAGRODY (wybór)

2011 - KRZYŻ KAWALERSKI ORDERU ODRODZENIA POLSKI, przyznany twórcom niezależnych mediów,

2003 Rome Independent Film Festiwal, **GRAND PRIX** w dziedzinie filmów animowanych

2002 GRAND PRIX, Katowice, Biennale Grafiki Polskiej

2001 Award (Merit) American Screenwriters Association za "APOCALYPSE 2027"

2000: Animago Animation Festival, Munchen, Germany – nominacje w 2 kategoriach

1999: Andre Schelenberg Award DPI (Digital Printing & Imaging Association) Exhibition, Reno, USA, GRAND PRIX w dziedzinie sztuk pięknych na festiwalu sztuki cyfrowej.

1998: Distinguished Award, 3-D Magazine.

1984: I Biennale „Droga i Prawda”, wyróżnienie, Wrocław.

WYKSZTAŁCENIE

1981-1986 Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie, dyplom magistra z Malarstwa.

1980-1981 Studia na Architekturze Wnętrz, Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Gdańsku.

2001-2002 Kursy scenopisarstwa w Boulder, American Screenwriters Association

2001 Kursy animacji dwuwymiarowej w Los Angeles

1989 Otrzymuje assistanship na studia podyplomowe a University of Southern California w Los Angeles.

FILMOGRAFIA

2011 „Obrońcy Ojczyzny” film dokumentalny , 30 minut.

2007 “PANKOSMODIOS” , wersja 20’, 12’, animacja komputerowa, sci-fi, (scenarzysta, producent, reżyser, animator)

2007 “PANKOSMODIOS - OPERA KOSMICZNA”, 5’, animacja komputerowa, sci-fi,

2002 “Katarzyna Kobro”, 7’ , 3D animacja komputerowa (producent, reżyser, animator)

2000 “APOKALIPSA Część 9 i 16”, 7’ 30”, 3D animacja komputerowa, sci-fi, (scenarzysta, producent, reżyser, animator)
Jest to przewizualizacja przyszłego filmu fabularnego *Apokalipsa 2097* .

1998 30 krótkometrażowych filmów przyrodniczych w technice cyfrowej (producent, reżyser, kamerzysta)

1998 30 przyrodniczych krótkometrażowych animacji komputerowych (producent, reżyser, animator)

1976 “Neutron Bomb” 8 mm debiut krótkometrażowy w wieku 14 lat (scenarzysta, reżyser, operator)

FESTIWALE FILMOWE

- 2007 Festiwal w Cannes, SFC
- 2006 OFAFA Kraków
- 2005 Milano Film Festiwal,
Festiwal Filmowy w Toruniu
- 2003 Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni
Festiwal Filmowy w Kazimierzu
- 2003 Rome Independent Film Festival
- 2002 Seattle Film Festival
New York Independent Film Festival
Denver Film Festival
Calgary Film Festival
Toronto Online Film Festival
Olympia Film Festival
Chilean Film Festival

WYSTAWY

indywidualne:

1979

Malarstwo, Galeria PG, Gdańsk,

1983

Malarstwo, Wydział Malarstwa, ASP, Warszawa,

Malarstwo, Galeria Brama, Warszawa,

1984

Malarstwo, BWA, Lublin,

Przybycie Wała Grenlandzkiego, Zakład Remont, Warszawa,

1986

Duży Murzyn, Galeria Stodoła, Warszawa,

Pokaz obrazów, Pawilon SARP, Warszawa,

1987

XII - Galeria Wielka 19, Poznań,

1987

Pierwsza wystawa Pierwszej Ewolucyjnej Akademii Sztuki Ogólnoświatowej, Galeria Promocyjna, Warszawa,

Malarstwo, BWA, Sopot

1988

VI - Architektura ewolucyjna, Pawilon SARP, org. Fundacja EGIT, Warszawa,

Galeria Dzieduszycki Sosnowski, Warszawa;

1991

Orbita XX, Galeria Młodych, Warszawa;

1995

Zbigniew M. Dowgiałło, Galeria Abakus, Warszawa;

1997

Międzynarodowe Targi Komputerowe - Infosystem '97, Poznań;

1998

Kometa i meteor, Galeria Abakus, Warszawa;

1999

Malarstwo, Hurgada, Egipt;

2000

Zbigniew M. Dowgiałło, BWA, Zielona Góra;

Apokalipsa Część 9 i 16, (pokaz filmu), Muzeum Narodowe, Warszawa;

Zagięcie czasoprzestrzeni, Galeria PBK, Warszawa;

2001

ASIFA show, RMCAD, Denver;

2006

Malarstwo 1986 -1992, ga ga galeria, Warszawa;

2007

Zarżnięcie Wrony, Galeria Wolnego Słowa, Warszawa;

2008

Ciepłne zniewolenie planety Ziemia, Galeria Mariacka, Gdańsk;

2009

Not only blonds, Obrazy najnowsze,
ga ga galeria, Warszawa;

2010

Sztuka komputerowa, Bank HSBC, Warszawa

2012

„Smoleńsk” - wystawienie obrazu w Kościele Pokamedulskim w Warszawie

2013

Dwie sekundy od początku Wszechświata, malarstwo, Centrum Sztuki Współczesnej, Suwałki.

Wystawy zbiorowe:

1984

Pracownia Ryszarda Winiarskiego, BWA, Zielona Góra;

1985

Działania na dziedzińcu, KUL, Lublin,

Na uhu, Galeria Stodoła, Warszawa;

1986

III-IV - Atelier Winiarski. Akademie der Schönen Künste – Warschau, Kunststation Kleinsassen, Kleinsassen, RFN;

VI-VIII - Ekspresja lat 80-tych, BWA, Sopot;

VII - Art from Poland, Galeria NI (Nouvelles Images), Haga;

Four from Poland, Galerie Alles 12 vor 24 volt, Rotterdam;

1987

V - Malarstwo w kręgu Akademii warszawskiej, Galeria EL, Elbląg;

X - d. Zakłady Norblina, Warszawa;

XI-XII - Co słysząc?, d. Zakłady Norblina, Warszawa;

XII 1987 – I 1988 – Realizm radykalny. Abstrakcja konkretna, Muzeum Narodowe, Warszawa;

1988

V – Bruno Schulz, Duży Pawilon SARP, Warszawa;

1989

V – Na obraz i podobieństwo. Nowa ekspresja religijna, d. Zakłady Norblina, Warszawa;

1990

III-IV 1990 – The Expressive Struggle.

14 Contemporary Polish Artists, Everson Museum of Art of Syracuse, Syracuse, N.Y.;

IV – Polish Museum, Chicago;

XII – Museum of Academy of Art, Nowy Jork;

VI-VII - Raj utracony. Sztuka polska w roku 1949 i 1989, Centrum Sztuki Współczesnej, Zamek Ujazdowski, Warszawa;

1991

I-II - Szyk polski, Galeria Zachęta, Warszawa;

Kunst, Europa. 63 deutsche Kunstvereine zeigen Kunst aus 20 Ländern, Kunstverein, Bonn;

XXI Gorzowskie Konfrontacje Fotograficzne Nowa generacja fotografii polskiej, wystawa Kontakty, Gorzów Wielkopolski;

I Love You, Galeria Monetti, Warszawa;

1992

Międzynarodowy konkurs na koncepcję rozwoju centrum Warszawy, SARP Warszawa;

II-V – The Expressive Struggle.

29 Contemporary Polish Artists, David Anderson Gallery, Buffalo;

1995

Rysunek - pierwszy zapis (z pracowni 60 artystów), Muzeum Rzeźby im. X. Dunikowskiego, Królikarnia, Oddział Muzeum Narodowego, Warszawa;

1997

Międzynarodowe Triennale Grafiki, Bunkier Sztuki, Kraków;

Trzecie Triennale Grafiki Polskiej, Katowice 97', BWA, Katowice;

1998

Cyberarts '98, Prix Arts Electronica 98,

Ars Electronica Centre, Linz;

1999

12th Norwegian International Print Triennale, Centre of Graphic Art, Fredriksad, Norwegia;

Exhibition Digital Printing & Imaging Association, Reno, Nevada, USA;
International Triennial, Museum de Arte Moderna, Rio de Janeiro;

2000

Międzynarodowe Triennale Grafiki, Bunkier Sztuki, Kraków;
Pejzaż polski. Od Canaletto do końca XX wieku, Muzeum Narodowe, Warszawa;
Gallery Meduna, Wiedeń;
The 5th Sapporo International Print Biennale Exhibition, Sapporo;

2001

Rocky Mountain College of Art and Design, Denver, USA

2002

Biennale Grafiki Polskiej, BWA Katowice;
Vienna Art Centre, Wiedeń;

2004

Powinność i Bunt. Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie 1944-2004, Galeria Zachęta, Warszawa;

2008

Republika bananowa. Ekspresja lat 80, Zamek Książ, BWA Wałbrzych (I-III),
Muzeum Narodowe, Szczecin (VI-VIII), Galeria Wozownia, Toruń (IX-X), Galeria Miejska Arsenal, Poznań
(X-XI), Centrum Sztuki Współczesnej Łaźnia, Gdańsk (XII 2008 – I 2009);
X - REDline'08_Bordering on Us, Ideias Imergentes Centre, Porto;
XII – Kaunas in Art: Contexts, Meno parkas Galerija, Kowno.

2009

„Republika bananowa – Ekspresja lat 80-tych”, Muzeum Narodowe Sztuki Współczesnej, Bukareszt, Rumunia.
Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Węgry.
„Nowa Ekspresja”, Olsztyn BWA, Galeria Wilson Katowice.

2010

„Pokolenie 80 - Niezależna twórczość młodych 1980-89”, Muzeum Narodowe w Krakowie,
„East Beast, Polska Nowa Ekspresja od lat 80. XX wieku”, Ostrale, Centrum Sztuki Współczesnej, Drezno
„Apogeum Nowa Ekspresja 1987”, CSW, Toruń
„Lata 80 te”, GAGA galeria. Warszawa

2012

“Polska Sztuka Narodowa”, Muzeum Sztuki Nowoczesnej, Warszawa
„Pokolenie 80 - Niezależna twórczość młodych 1980-89”, Muzeum Okręgowe w Rzeszowie.

2013

Polnische Wilde Malerei der 80-er und 90 Jahre. Glasbau, Niemcy

KSIĄDZ PRAŁAT JÓZEF ROMAN MAJ

Ksiądz Józef Roman Maj urodził się na Ponidziu, 9 sierpnia 1942 roku w Kostkach Dużych, Gm. Busko Zdrój. Jest synem Wincentego, oficera Korpusu Ochrony Pogranicza i matki Janiny Kazimiery z domu Wrubel (zm. 2007 r.). Ukończył szkołę podstawową w 1956 roku w Busku Zdroju, przyłączając się w ostatniej klasie do działalności struktur młodzieżowych o charakterze patriotyczno-chrześcijańskim. Młody absolwent szkoły podstawowej napotkał na duże trudności z przyjęciem do dostępnych rejonowo szkół ogólnokształcących. Dlatego, aby kontynuować naukę w szkole średniej wstąpił do Technikum w Kielcach o profilu chemicznym. Ukończył je w 1961 roku i skierowany został na obowiązkowy staż pracy w Kieleckich Zakładach Wyrobów Metalowych. Po odbyciu praktyki w 1962 roku rozpoczął studia polonistyczne na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. Był aktywnym studentem. Uczestniczył w pracach samorządu studenckiego, Kole Naukowym Polonistów i Towarzystwie Literackim im. A. Mickiewicza, w pracach Duszpasterstwa Akademickiego Św. Anny i grupy młodzieżowej prowadzonej przez ks. dr Edwarda Materskiego oraz w inteligentkich ruchach regionalnych.

Z inicjatywy Janusza Zabłockiego podczas studiów pracował jako dokumentalista w Ośrodku Dokumentacji i Studiów Społecznych dla potrzeby koła poselskiego „Znak”. Też jako student z inicjatywy prof. Witolda Doroszewskiego oraz doc. Wandy Pomianowskiej w ramach Instytutu Językoznawstwa i Dialektologii PAN pracował dla potrzeb ówczesnego Urzędu Rady Ministrów pod zwierzchnictwem min. Andrzeja Werblana w dziedzinie onomastyki, uaktualniając nazewnictwo miejscowe na szczegółowych mapach Polski.

Polonistykę ukończył w 1967 roku obroną pracy magisterskiej pt. *„Monografia współczesnej krytyki literackiej Stanisława Brzozowskiego”* napisanej pod kierunkiem prof. J.Z. Jakubowskiego. Z inspiracji swojego promotora w sposób znaczący zaangażował się w działania, które zaowocowały umieszczeniem na Uniwersytecie Warszawskim tablicy upamiętniającej postać Henryka Sienkiewicza. Od roku 1965 współpracował z doc. Stanisławem Frybesem, ucząc cudzoziemców języka polskiego w Studium Języka Polskiego przy Uniwersytecie Warszawskim. W 1968 roku Józef Roman Maj zaczął pracę w Instytucie Badań Literackich PAN w Warszawie. 16 października tego samego roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego im. Św. Jana Chrzciciela w Warszawie, które ukończył święceniami kapłańskimi z rąk Prymasa Polski Stefana Kardynała Wyszyńskiego 24 czerwca 1973 roku. W tymże roku obronił pracę magisterską z teologii moralnej pt. *„Podstawowe uprawnienia człowieka według Karola Marksa”* pod kierunkiem ks. prof. Bogusława Inlendera w ówczesnej Warszawskiej Filii Uniwersytetu Gregoriańskiego, a w dwa lata później (w 1975 r.) tamże pracę licencjacką u tego samego promotora i z tej samej dziedziny pt. *„Podstawowe problemy moralne w twórczości Stanisława Brzozowskiego”*.

Lata kapłaństwa (1973-1975) rozpoczął od wikariatu w Żbikowie kontynuując dobrowolne zaangażowanie w prace Duszpasterstwa Akademickiego i włączając się w presolidarnościową działalność robotników „Ursusa”. Podjął tam też działania wspierające ks. Antoniego Pazika w pracach nad upamiętnieniem w kościele Żbikowskim „Durchlagru” – obozu przejściowego po upadku Powstania Warszawskiego dla ewakuowanej ludności Warszawy. Zgodnie z bezpośrednio wyrażoną wolą Prymasa Polski Stefana Kardynała Wyszyńskiego młody wikariusz ks. Józef Roman Maj stał się łącznikiem Prymasa współpracując bezpośrednio z księdzem prałatem Władysławem Padaczem. Rozpoczął też współpracę z ówczesnym Sekretarzem Episkopatu Polski ks. arcybiskupem Bronisławem Dąbrowskim. Wspólna działalność księdza Maja i arcybiskupa Dąbrowskiego zaowocowała m.in. zorganizowaniem, po raz pierwszy po II Wojnie Światowej, grupowego pobytu w Rzymie polskiej niekomunistycznej młodzieży akademickiej, która dzięki wsparciu finansowemu Pawła VI i Instytutu *Gemelli* mogła aktywnie i oficjalnie uczestniczyć w Obchodach Roku Świętego 1975. W tym samym czasie ks. Józef ukończył 2-letni kurs języka i kultury włoskiej na Uniwersytecie Najświętszego Serca Jezusowego w Mediolanie.

W latach 1975-1980 ks. Józef Roman Maj, już jako duszpasterz akademicki Warszawy, prowadził Ośrodek Akademicki „Arka” na praskim Grochowie. Tam też w 1977 roku rozpoczął kontynuowaną do dziś pracę duszpasterską w warszawskim ośrodku naukowym. W latach 1976-1979 wybudował koło Zakopanego dom katolicki dla młodzieży zwany „Majówką”, a w 1980 roku został przeniesiony do duszpasterstwa akademickiego przy kościele Św. Anny w Warszawie. Na prośbę ks. rektora Tadeusza Uszyńskiego objął opieką duszpasterską seniorat D.A., tj. osoby związane ze Św. Anną w latach 1926-1945, wznowił wydawanie miesięcznika „Młodzież Katolicka” oraz zorganizował i przez okres pięciu lat prowadził Warszawską Akademicką Pielgrzymkę Diecezjalną. Był także kapelanem „Solidarności” dla środowisk naukowych Warszawy.

Po ogłoszeniu stanu wojennego ks. Maj niezwłocznie włączył się aktywnie w pomoc osobom prześladowanym i współorganizował Prymasowski Komitet Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i Ich Rodzinom, będąc jego sekretarzem oraz kierownikiem sekcji informacji i archiwistyki. Pełnił także rolę męża zaufania niektórych instytucji, środowisk politycznych i ambasad. Był łącznikiem wielu represjonowanych. Wołą Jego Eminencji ks. Stefana Kardynała Wyszyńskiego w 1981 roku został Krajowym Kapelanem Niezależnego Zrzeszenia Studentów, co było następstwem jego obecności we wcześniejszych strukturach młodzieżowych o charakterze antykomunistycznym. Nominacja ta została potwierdzona i utrzymana przez następcę Prymasa Wyszyńskiego ks. Józefa Kardynała Glempa. Wśród wielu inicjatyw podejmowanych przez ks. Maję w Duszpasterstwie Akademickim warto wspomnieć, że między innymi przy wspólnym zaangażowaniu ks. bpa Jerzego Modzelewskiego i Wiktora Gomulickiego udało się wmurować ufundowaną przez ks. Maję tablicę z popiersiem C.K. Norwida autorstwa Lecha Dunina w Archikatedrze Warszawskiej Św. Jana.

W roku 1984 ks. Maj został skierowany do parafii Św. Katarzyny początkowo jako duszpasterz akademicki SGGW i wikariusz, ale od 1985 do 2013 roku pełnił funkcję proboszcza parafii Św. Katarzyny na warszawskim Służewie. Poza czynnym uczestnictwem w działaniach społecznych o charakterze chrześcijańsko-patriotycznym, owocną pracą administracyjną i duszpasterską, niezwykle aktywnie włączył się w ratunkowy remont kościoła i obiektów parafialnych. Wmurował w ścianę kościoła kilkanaście tablic oddających hołd polskim patriotom, upamiętniając tym samym ich rolę w historii Polski i Warszawy. Jedną z największych inicjatyw było doprowadzenie do udokumentowania zbrodni komunistycznych, których dokonano w obrębie zasięgu terytorialnego parafii i wybudowania w 1993 roku ogólnopolskiego pomnika Męczenników Terroru Komunistycznego z lat 1944-1956 autorstwa Macieja Szańkowskiego. Jako powołany formalnie przez kardynała Józefa Glempa Prymasa Polski duszpasterz środowiska, ale i cieszący się osobistym autorytetem, tworzył i uczestniczył w pracach Konwentu Św. Katarzyny, mającego na celu doprowadzenie do konsolidacji środowisk prawicy o charakterze chrześcijańsko-patriotycznym.

Z woli ks. Józefa Kardynała Glempa i jego następcy ks. Kazimierza Kardynała Nycza został kapelanem kilku stowarzyszeń: Akademickiego Stowarzyszenia Katolickiego „Soli Deo”, Katolickiego Stowarzyszenia Wychowawców, Towarzystwa Naukowego im. Stanisława ze Skalbmierza, Mazowieckiej Delegatury Zakonu Kawalerów Maltańskich, Fundacji Budowy Pomnika Zwycięstwa Wojny Polsko-Bolszewickiej 1920 roku, Instytutu Strategii Polskiej, Stronnictwa Pracy, Towarzystwa Pamięci KL Warschau, PSWW „Haller”, Bractwa Św. Stanisława. W ramach prac Kurii Metropolitarnej Warszawskiej przez ponad 30 lat współpracował z ks. bp. Władysławem Miziołkiem w sprawach ekumenicznych. Należy do Kapituły Medalu Polonia Mater Nostra Est oraz do Towarzystwa „Pro Patriae Fide et Veritate”. Jest kawalerem orderu Stowarzyszenia Kawalerów Orderu Wojennego *Virtutti Militari*, Oficerskiego Odznaczenia Prezydenta Francji – Narodowego Orderu Zasługi *National Order of Merit*, Laudacji Senatora Kongresu Stanów Zjednoczonych Ameryki Marka Warnera za zasługi dla demokracji w Europie Środkowo-Wschodniej oraz bardzo wielu innych odznaczeń państwowych, samorządowych oraz od organizacji pozarządowych. Obecnie tworzy *Centrum Kapelańskie im. Jerzego Popiełuszki Kapłana i Męczennika* na warszawskim Mokotowie.

STANISŁAW RUBKIEWICZ

Urodził się 25 czerwca 1958 roku. Ojciec Stefan, matka Eugenia z domu Ekiert. Absolwent Liceum Stefana Batorego w Warszawie (1977 r.). Absolwent I Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Warszawie (1985 r.). W latach 1986-2003 asystent Kliniki Szybkiej Diagnostyki i Zakładu Diagnostyki Nieinwazyjnej Instytutu Kardiologii w Warszawie-Aninie. W latach 1988-2003 prowadził ogólnopolską Poradnię Niedomykalności Zastawki Aortalnej przy Instytucie Kardiologii. 17.04.2002 roku obronił doktorat z medycyny – nauk kardiologicznych. Współzałożyciel Fundacji Armii Krajowej im. Gen. Leopolda Okulickiego w 1988 roku. Od 18 stycznia 1990 roku do dnia dzisiejszego jest Prezesem Zarządu Fundacji Armii Krajowej. Również od 1992 roku do dziś jest Kierownikiem Specjalistycznej Przychodni Lekarskiej Fundacji Armii Krajowej w Warszawie. W latach 1991-1999 był członkiem Komitetu Budowy Pomnika Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej.

Fundacja Armii Krajowej to między innymi:

- Specjalistyczna Przychodnia Lekarska nr 1 w Warszawie, działająca nieprzerwanie od 1 sierpnia 1990 r. (ocenie przy ul. Mariańskiej 1);
- Specjalistyczna Przychodnia Lekarska nr 2 w Wilnie, działająca w latach 1996-2000 dla wszystkich kombatantów zamieszkujących Republikę Litewską (ok. 1.000 pacjentów);
- ok. 14 tysięcy stałych pacjentów, w tym 7 tysięcy Obrońców Najjaśniejszej Rzeczypospolitej – żołnierzy Armii Krajowej, Batalionów Chłopskich, Powstańców Warszawskich, innych weteranów II Wojny Światowej i ich najbliższych rodzin, w średnim wieku 87 lat;
- ponad 300 pacjentów powyżej 90. roku życia w dobrej kondycji fizycznej i psychicznej;
- ponad 30 lekarzy 20-u specjalności;
- na wysokim poziomie profilaktyka chorób układu krążenia i chorób nowotworowych w oparciu o kadrę medyczną i badania specjalistyczne (korzystają z nich nie tylko kombatanci);
- wyposażenie w specjalistyczny sprzęt medyczny kilku szpitali warszawskich i na terenie kraju;
- wydatny wkład w odzyskanie historycznego budynku PASTY w Warszawie dla środowisk skupionych wokół Polskiego Państwa Podziemnego;
- ponad 700 tys. porad medycznych udzielonych w okresie 1990-2012 w znaczący sposób odciążający społeczną służbę zdrowia (NFOZ);
- prowadzona przez kilka lat kompleksowa opieka medyczna nad najciężej chorymi.

Pan Stanisław Rubkiewicz w latach 1987-2003 był członkiem zarządu Stowarzyszenia Wychowanków i Absolwentów Gimnazjum i Liceum im. Stefana Batorego w Warszawie. W latach 200-2007 był członkiem Rady Fundacji Polskiego Państwa Podziemnego. Od roku 1992 do dziś jest członkiem *Lions Club International LC Warszawa* – organizacji charytatywnej o 100-letniej tradycji. Jest również członkiem Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego oraz Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego.

Odnaczenia:

- Złota Odznaka Fundacji Armii Krajowej w Londynie (1991 r.)
- Honorowa Odznaka Związku Inwalidów Wojennych RP (1993 r.)
- Złota Odznaka *Zastużony Pracownik Służby Zdrowia* (1995 r.)
- Srebrny Krzyż Zasługi (1996 r.)
- Honorowa Odznaka Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej (1997 r.)
- Order Świętego Stanisława (1998 r.)
- Order Świętego Jarosława (1999 r.)
- Złoty Krzyż Zasługi (2000 r.)
- Medal *Pro Memoria* (dwukrotnie: 2005 r. i 2009 r.)
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (25.09.2009 r.)
- Medal *IV Wielki Miasta Warszawy*
- Złota Odznaka LOK
- Honorowe Odznaki i Dyplomy Środowisk Żołnierzy Armii Krajowej w kraju i na obczyźnie oraz Środowisk Polonijnych
- Dyplom *Honorowy Związku Powstańców Warszawy*.

KRZYSZTOF SZWAGRZYK

Urodził się 15 lutego 1964 roku w Strzegomiu. Polski historyk, profesor Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Zielonogórskiego. Od początku istnienia IPN, długoletni pracownik i naczelnik Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej IPN we Wrocławiu. Obecnie jest także pełnomocnikiem Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej ds. poszukiwań miejsc pochówku ofiar terroru komunistycznego. Kieruje pracami ekshumacyjnymi między innymi w Kwaterze *Na Łączce* na warszawskich Powązkach, które rozpoczęto 23 lipca 2012 roku oraz Dworzysku w powiecie nyskim i w Białymstoku. Ofiary identyfikowane są w Polskiej Bazie Genetycznej Ofiar Totalitaryzmów. Wcześniej, jeszcze za czasów prezesury prof. Janusza Kurtyki, doprowadził do ekshumacji „*Żołnierzy Wyklętych*” na terenie cmentarza osobowickiego we Wrocławiu. Z kolei, po raz pierwszy bodaj głośno było o nim, gdy – jeszcze jako nauczyciel WF-u we wrocławskiej szkole – w latach 90-tych przygotował we Wrocławiu słynną wystawę o prokuratorach i sędziach wrocławskich czasów stalinowskich. Ówczesne władze Dolnego Śląska nakazały zakryć im twarze z racji ochrony danych osobowych, stąd pojawiły się opaski na ich oczach, tak jak to robi się przestępcom.

Pracę doktorską pt. „*Obraz konspiracyjnych organizacji niepodległościowych działających na Dolnym Śląsku w latach 1945-1956 w świetle akt sądowych byłego Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu*” obronił 19 czerwca 1996 roku w Instytucie Historycznym na Wydziale Nauk Historycznych i Pedagogicznych Uniwersytetu Wrocławskiego uzyskując stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie historii ze specjalnością historia najnowsza.

W 2007 roku habilitował się na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Specjalizuje się w dziejach najnowszych Polski, a szczególnie zajmuje się historią podziemia niepodległościowego, a także prokuratury i sądów stalinowskich, w końcu aparatu bezpieczeństwa w latach 1945-1990 (był współkoordynatorem kilku ogólnopolskich projektów badawczych IPN, o skazanych na karę śmierci przez Wojskowe Sądy Rejonowe w latach 1946-1955, o obsadzie personalnej aparatu bezpieczeństwa w latach 1945-1990).

W 2007 roku był konsultantem historycznym w filmach dokumentalnych „*Epitafium 169*” i „*Oskarżenie*”. Na podstawie scenariusza pt. „*Golgota wrocławska 1945-1956*”, napisanego przez niego wspólnie z Piotrem Kokocińskim w 1996 roku, powstał w 2008 roku spektakl telewizyjny „*Golgota Wrocławska*”.

Wyróżnienia i nagrody:

- 8 października 2007 r. odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi
- w styczniu 2010 r. Klub Jagielloński im. Św. Kazimierza przyznał mu wyróżnienie dla historyków zajmujących się dziejami najnowszymi w ostatnim 20-leciu
- od 18 września 2012 r. laureat Nagrody im. Jerzego Śląskiego
- w grudniu 2013 r. uhonorowany Nagrodą im. Lecha Kaczyńskiego
- w grudniu 2013 r. tygodnik „*W sieci*” przyznał mu Nagrodę Człowieka Wolności
- w grudniu 2013 r. tygodnik „*Gazeta Polska*” przyznał mu tytuł Człowieka Roku 2013

Wybrane publikacje:

- „*Listy do Bieruta. Prośby o ulaskawienie z lat 1946-1956*”, Wrocław 1995.
- „*Golgota wrocławska 1945-1956*”, Wrocław 1996.

- „*Winni?-Niewinni? Dolnośląskie podziemie niepodległościowe (1945-1956) w świetle dokumentów sądowych*”, Wrocław 1999.
- „*Jaworzno. Historia więzienia dla młodocianych więźniów politycznych 1951-1955*”, Warszawa-Wrocław 1999.
- „*Zbrodnie w majestacie prawa*”, Warszawa 2000.
- „*Straceni na Dolnym Śląsku 1945-1956*”, Wrocław-Rzeszów 2002.
- „*Skazani na karę śmierci przez Wojskowy Sąd Rejonowy we Wrocławiu (1946-1955)*” (redakcja), Wrocław 2002.
- „*Prawnicy czasu bezprawia. Sędziowie i prokuratorzy wojskowi w Polsce 1944-1956*”, Kraków-Wrocław 2005.
- „*Aparat bezpieczeństwa w Polsce. Kadra kierownicza. Tom I, 1944-1956*” (red. Naukowa), Warszawa 2005.
- „*Twarze wrocławskiej bezpieki. Obsada stanowisk kierowniczych Urzędu Bezpieczeństwa i Służby Bezpieczeństwa we Wrocławiu 1945-1990*” (współredaktorzy: Tomasz Balbus, Paweł Piotrowski), Wrocław 2006.
- „*Jaroszów. Ośrodek pracy więźniów – Więzienie (1950-1965)*”, Wrocław 2006.
- „*Aparat bezpieczeństwa w Polsce. Kadra kierownicza. Tom III, 1975-1990*” (red. Naukowa), Warszawa 2008.
- „*Kryptonim „mordercy” (sprawa ppor. Mieczysława Bujaka): studium prowokacji i terroru*”, Wrocław 2009.
- „*Twarze dolnośląskiej bezpieki: obsada kierowniczych stanowisk Urzędu Bezpieczeństwa i Służby Bezpieczeństwa na Dolnym Śląsku 1945-1990. Informator personalny*” (współredaktorzy: Paweł Piotrowski, Wojciech Trębacz), Wrocław 2010.
- „*Urząd Bezpieczeństwa na Dolnym Śląsku 1944-1956. Z badań nad organizacją i działalnością aparatu bezpieczeństwa*” (współredaktor: Robert Klementowski), Wrocław 2012.
- „*Więzienia i obozy na Dolnym Śląsku (1945-1956). Przewodnik*”, Wrocław 2013.

JAROSŁAW WRÓBLEWSKI

Urodził się 2 listopada 1971 roku w Zielonej Górze. Absolwent Technikum Budowlanego. W drugiej połowie lat 80. uczestnik Ruchu „Światło-Życie”, Ruchu Młodzieży Niezależnej w Zielonej Górze, a także drużynowy 9. Drużyny Starszoharcerskiej „Duki” – Korzenie Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej.

Ukończył studia magisterskie Edukacji Medialnej i Dziennikarstwa Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Na studiach aktywny działacz komisji uczelnianej Niezależnego Zrzeszenia Studentów.

Jako dziennikarz od 10. lat w redakcji programów Jana Pospieszalskiego „Warto Rozmawiać” i „Blżej”.

Reżyser filmu dokumentalnego „Raport z zatopionego miejsca” o dwóch falach dramatycznej powodzi w Wilkowie koło Kazimierza Dolnego, wyprodukowanego przez *Film Open Group*. Miał swój reporterski udział w projekcie „Życie za życie” i filmie dokumentalnym o tym tytule, opowiadającym o Polakach, którzy zginęli, ratując Żydów podczas II Wojny Światowej.

Jest autorem książki „*Niepokorny Ciechanów*”, ukazującej wspomnienia członków ciechanowskiej opozycji lat 1945-1989 napisanej wspólnie z Arkadiuszem Gołębiewskim, reżyserem filmu „*Kwatera Ł*”. Pracował na portalu *Fronda.pl*. Obecnie jest członkiem redakcji portalu *Niezależna.pl*

Od blisko 10 lat aktywny społecznie w Grupie Historycznej Zgrupowania „*Radosław*”. Od początku, czyli od 2008 roku, koordynator corocznego Katyńskiego Marszu Cieni w Warszawie, organizowanego przez GH „*Radosław*”, w którym członkowie grup rekonstrukcyjnych oddają hołd oficerom zamordowanym na Wschodzie, a od 2010 roku również ofiarom katastrofy smoleńskiej.

Członek Komisji Historycznej Społecznego Komitetu Opieki nad Grobami Poległych Żołnierzy Batalionu „*Zośka*”. Bierze aktywny udział w kwestach na Powązkach Wojskowych i jest zaangażowany w działania na rzecz komitetu.

Autor książki „*Zośkowiec*” o Henryku Kończykowskim „*Haliczu*”, żołnierzu Harcerskiego Batalionu AK „*Zośka*”, uczestniku Powstania Warszawskiego i za II konspirację skazanego przez stalinowski sąd na 15 lat więzienia.

Pan Jarosław Wróblewski ucześnie na seminarium doktoranckie do profesora Jana Żaryna.

Za swoją działalność uhonorowany został m.in.:

- **Odnaką Batalionu „Zośka”** – na podstawie rozkazu z 25 marca 2011 r. Dowódcy Zespołu Dowodzenia 1 Pułku Specjalnego Komandosów z Lublińca
- **Honorową Złotą Odnaką za pracę społeczną i zasługi dla Warszawy** – przez Zarząd Główny Towarzystwa Przyjaciół Warszawy
- **Złotym Medalem za Zasługi dla Związku Oficerów Rezerwy Rzeczypospolitej Polskiej im. Marszałka Józefa Piłsudskiego** – za Katyńskie Marsze Cieni
- **Medalem „Pro Memoria”** przez kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych – na wniosek Społecznego Komitetu Opieki nad Grobami Poległych Żołnierzy Batalionu „*Zośka*”.

ZBIGNIEW WOJCIECH ZIELIŃSKI

Urodził się 18 marca 1929 roku w Warszawie. W okresie okupacji niemieckiej, będąc pod opieką matki (ojciec został przez NKWD aresztowany i zamordowany), ukończył szkołę powszechną i kontynuował naukę w gimnazjum kupieckim, którego jednak nie udało się skończyć na skutek wybuchu Powstania Warszawskiego. Matka nie zezwoliła na wstąpienie do Armii Krajowej, gdyż uprzednio straciła syna. Pomimo tego, jako harcerz, brał czynny udział w powstańczych walkach obronnych u boku batalionu „Chrobry II”. Z powstania trafił do hitlerowskiego obozu przejściowego.

W 1945 roku, po wejściu Rosjan, powrócił do Warszawy. Zamieszkał kątem u wujostwa, gdyż rodzinny dom został zburzony. Kontynuując naukę w gimnazjum, ze względu na bardzo ciężkie warunki materialne, podjął pracę zarobkową w biurze Ewidencji Ludności Zarządu Miasta Warszawy. Za wystąpienia publiczne przeciwko narzuconemu ustrojowi został aresztowany i uwięziony przez Urząd Bezpieczeństwa. W 1952 roku, po zwolnieniu z więzienia, otrzymał tzw. *wilczy bilet*; nie mógł więc kontynuować nauki i otrzymać dobrej pracy. Mimo trudności z tym związanych pracował nadal gdzie się dało.

Zawarł związek małżeński ze Stefanią, która również była przez władze szykanowana. A gdy rodzina powiększyła się o dwóch synów, posłano go na przeszkolenie wojskowe do tzw. *Karnej Kompanii* na poligon w Orzyszu.

Po powrocie z LWP podejmował różne prace, głównie w budownictwie. Pomagał współmieszkańcom pracując społecznie w Komitecie Blokowym (władza ludowa tak doceniła jego pracę dla mieszkańców, że oskarżyła przed Sądem Karnym. Pan Zbigniew wybronił się sam ze sprawy karnej i cywilnej).

Zmieniając często pracę, głównie z przyczyn politycznych, doczekał w PRL-u i wobec trwałego inwalidztwa, emerytury. Będąc już na emeryturze pracował dorywczo i również społecznie. Kierował Piłkarskim Klubem Sportowym *klasy C* w dzielnicy Bródno.

Po 1989 roku organizował Stowarzyszenie *Rodzina Katyńska w Warszawie*, a także *Federację Rodzin Katyńskich* w celu wyjaśnienia zbrodni i zbudowania cmentarza na wschodzie.

Od powstania w 1990 roku *Związku Więźniów Politycznych Okresu Stalinowskiego* do chwili obecnej jest jego aktywnym członkiem. Obecnie jest czynnym Prezesem Oddziału Stołecznego Związku, którego misją jest:

- reprezentowanie spraw i interesów członków Związku wobec instytucji państwowych, samorządowych i społecznych
- organizowanie opieki socjalnej i pomocy koleżeńskiej dla członków i ich rodzin
- pomoc w wychowywaniu moralnym i patriotycznym młodego pokolenia
- zrzeczenie osób więzionych i represjonowanych za działalność 1939-1956 w celu ochrony ich praw
- wykorzystanie osobistych przeżyć i doznań byłych więźniów w celu upowszechnienia tychże oraz przekazanie następnym pokoleniom
- poszukiwanie, ujawnianie miejsc kaźni, miejsc skrytych pochówków działaczy niepodległościowych zamordowanych w latach 1939-1989.

Członkowie i działacze *Związku Więźniów Politycznych Okresu Stalinowskiego* dają codziennie swoją postawą świadectwo społecznikowskiego poświęcenia, oddania i patriotyzmu. Patriotyzmu, rozumianego nie jako hasło wiecowe, lecz poprzez swoje codzienne i realne oddanie sprawom swego środowiska. W odzyskanie niepodległości ludzi ci wnieśli wkład bezcenny: młodość, zdrowie i pamięć. Wielu oddało za swoje przekonania życie.

CECH KRAWCÓW I RZEMIOSŁ WŁÓKIENNICZYCH

Cech Krawców i Rzemiosł Włókienniczych m.st. Warszawy istnieje od 1380 roku. W roku 1380 Książę Mazowiecki Janusz I nadał przywilej Cechowi Krawców. Pierwsze wzmianki o krawcach i rzemieślnikach z Warszawy spotkać można w roku 1339, kiedy to legaci papieża Benedykta XII rozpatrywali sprawę Króla Kazimierza przeciwko Zakonowi Krzyżackiemu o zagarnięcie Pomorza i Kujaw. Przesłuchiwanie świadków legacji dokonywali w domu wójta Bartłomieja. Było ich ponad stu, w tym trzech rzemieślników warszawskich: złotnik Mikołaj oraz dwóch krawców Gunter i Jan, zeznających o rozbojach i grabieniu mienia podróżnych. Miasto Warszawa powstało około roku 1300, a zatem Cech Krawców jest niewiele młodszy od Warszawy i jest pierwszym cechem warszawskim. Przed rokiem 1408 powstała Nowa Warszawa i między innymi *Przedmieście Czerskie*, czyli dzisiejsze Krakowskie Przedmieście, przy którym znajduje się budynek Cechu Krawców. Kamienicę krawcy kupili w 1738 roku na gruncie dziedzicznym.

Cechy, jako formy organizacyjne rzemiosła, wywarły ogromny wpływ na kształtowanie świadomości społecznej środowiska. Zrzeszały wyłącznie mistrzów prowadzących samodzielnie warsztaty. Miały jednak charakter trójstronny: mistrzom podporządkowani byli czeladnicy, uczniowie i terminatorzy. Formą prawną cechów są statuty cechowe określające zasady swojej działalności i były zatwierdzane przez radę miejską i króla. Władza ustawodawcza cechu należała do wolnej sesji mistrzów. Organem wykonawczym cechu była Starszyzna Cechowa: Starszy, Podstarszy i Podskarbi. Rzemieślnik, aby osiągnąć samodzielność, musiał przejść terminatorstwo przez 3-5 lat, wędrowkę czeladniczą 3-5 lat i przygotowanie się do mistrza - 2 lata. Po wniesieniu odpowiednich opłat, wyzwolin i załatwieniu przepisanych prawem formalności, stawał się obywatelem miasta i uzyskiwał prawo do prowadzenia własnego warsztatu, szkolenia uczniów, zatrudniania dwóch czeladników i jednego mistrza.

Cechy, jako forma organizacyjna, posiadały nie tylko funkcje samorządowe, ale też społeczne, religijne i towarzyskie. Dzięki zaangażowanej działalności cechy rzemieślnicze otrzymywały szerokie przywileje i prawa, a rzemieślnicy zrzeszeni w cechach zyskali wysokie funkcje społeczne. Starsi cechów wchodziłi w skład reprezentacji miasta. Od 1500 roku krawiec Wawrzyniec Krossen siedmiokrotnie piastował najwyższy urząd Burmistrza Warszawy. W końcu XV wieku burmistrzami miasta byli krawcy: Mikołaj Bąk i Mikołaj Klara. Każdy cech posiadał wyznaczony odcinek murów miejskich do obrony.

Cechy posiadają własne sztandary i swojego patrona widniejącego na sztandarze. Patronem Cechu Krawców w Warszawie jest Św. Michał Archanioł, a kościół, który towarzyszy Cechowi Krawców od zarania, jest jednym z najstarszych kościołów Warszawy – pod wezwaniem Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny przy ul. Przyrynek 2 na Nowym Mieście. Członkowie Cechu Krawców byli bardzo aktywni we wszystkich przejawach życia gospodarczego, społecznego i patriotycznego. Wszystkie zrywy patriotyczne mające na celu wolność kraju były udziałem członków zrzeszonych w Cechu Krawców. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, iż w zakładzie Konstantego Jakimowicza w latach 1880-1884 odbył naukę rzemiosła krawieckiego przyszły wielki pisarz, laureat Nagrody Nobla, Władysław Reymont. Dyplom czeladnika uzyskał w 1884 roku, a dyplom mistrza w roku 1894 – po odbyciu pracy u mistrza Józefa Juszczyka, któremu Papież Leon XIII nadał Krzyż Świętego Grzegorza Wielkiego.

Po II Wojnie Światowej członkowie cechu sprzed wojny i okupacji rozpoczęli swoją działalność mimo rozsypki. Obowiązkowa przynależność powiększyła szeregi członków. Odbudowali dom i nadal biorą udział w życiu zawodowym, społecznym i patriotycznym. W 1971 roku Zarząd podjął uchwałę w sprawie uporządkowania zabytkowego miejsca straceń

bohaterów Powstania Styczniowego z Romualdem Trauguttem na czele i nadal sprawuje nad nim patronat i opiekę. Cech ufundował tablicę pamiątkową bohatera Powstania Listopadowego Piotra Wysockiego, która wraz z innymi pomnikami tworzy *Aleję Chwały* w Olszynie Grochowskiej. Krawcy wspomagają Dom Dziecka w Laskach. Członkowie cechu stale są obecni na uroczystościach patriotycznych, nie szczędzą grosza wspierając budowę pomników i umieszczanie tablic pamiątkowych honorujących wybitnych i zasłużonych warszawiaków.

Po 1989 roku, kiedy zniesiono obligatoryjną przynależność do cechu, zawód krawca został zmarginalizowany. Przyszłość krawca jako zawodu ulega systematycznej degradacji. Nagroda Miasta Stołecznego Warszawy dla Cechu Krawców i Rzemiosł Włókienniczych stanowić będzie odpowiednią formę uznania dla wielowiekowej pracy zawodowej i społecznej, poświęcenia dla dobra ojczyzny i stolicy patriotycznego środowiska rzemieślników warszawskich.

ARCHIKONFRATERNIA LITERACKA

Konfraternia Literacka została założona jako bractwo kościelne w roku 1507 przy nieistniejącym już kościele Św. Jerzego. W roku 1673 papież Klemens X nadał jej tytuł i przywileje arcybractwa. Najstarszy znany statut Archikonfraternia Literacka (dalej: AKL) otrzymała od króla Jana III Sobieskiego. Zawirowania spowodowane między innymi wojną szwedzką zmusiły bractwo do kilku translokacji. Niemniej od roku 1669 Archikonfraternia nieprzerwanie działa przy bazylice archikatedralnej Św. Jana w Warszawie, gdzie otrzymała do dyspozycji kaplicę pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej, zamykającą prawą nawę katedry, zwaną „*Kaplicą Literacką*”.

Działalność Archikonfraterni w ciągu pięciu wieków przekraczała zakres aktywności innych bractw kościelnych. Braciom stawiano warunek umiejętności czytania i pisania, co przyczyniało się do rozwoju oświaty. W XVI wieku poprzednicy prowadzili szkołę elementarną przy kościele ojców paulinów, zaś w wieku XVIII Św. Klemens Maria Hofbauer założył szkołę dla biednych dzieci różnych narodowości i wyznań oraz szkołę dla dziewcząt i chłopców. Po tzw. *rzezi Pragi* zorganizował opiekę dla ponad stu sierot, zapewniając im byt i edukację. W XIX stuleciu bractwo rozwinęło działalność filantropijną, a członkowie Archikonfraterni zaczęli zajmować znaczące stanowiska umożliwiające poszerzenie pomocy społecznej i charytatywnej.

Po II Wojnie Światowej, wobec podejmowanych przez władze komunistyczne prób niszczenia Kościoła w Polsce, Archikonfraternia nie mogła kontynuować działalności publicznej, a nawet utraciła osobowość prawną. Przetrwiała jako instytucja dzięki opiece kardynała Stefana Wyszyńskiego. Bracia, nie zrażając się przeciwnościami, spotykali się nadal, a po roku 1956 rozpoczęli starania o odzyskanie osobowości prawnej, które dopiero w roku 1994 zwieńczone zostały sukcesem. Trzydzieści lat później uzyskano rekompensatę za utracone mienie.

W roku 1981 bractwo otoczył opieką kardynał Józef Glemp po objęciu stolicy arcybiskupów warszawskich. Podobną życzliwość i opiekę wykazał jego następca, abp Kazimierz Nycz, kładąc szczególny nacisk na działalność edytorską.

W okresie stanu wojennego dwudziestu braci udzielało się w Prymasowskim Komitecie Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom. Archikonfraternia prowadziła punkt charytatywny, z którego pomocy skorzystało ponad pięć tysięcy osób. Członkowie bractwa byli w stałym kontakcie bp. Bronisławem Dąbrowskim (ówczesnym sekretarzem generalnym Episkopatu Polski) i bp. Władysławem Miziołkiem – sufraganiem warszawskim, z którym współorganizowano wiele projektów edukacyjnych, niepodległościowych i patriotycznych. Dzięki nieugiętej postawie biskupa Władysława Miziołka, w jego parafii Św. Aleksandra, a także w innych kościołach stolicy i w całej Polsce, mimo wielu represji i szykan ze strony władz, AKL prowadziła stały cykl odczytów z udziałem najwybitniejszych historyków, socjologów i ekonomistów. I tak np. wielkim powodzeniem cieszyły się wśród warszawiaków wystawy niepodległościowe w dolnym kościele Św. Krzyża.

Należy podkreślić też działalność wydawniczą w stanie wojennym. Bez ingerencji cenzury państwowej wydawano Zeszyty „*Studium Społecznej Nauki Kościoła*”. Łącznie ukazało się dwadzieścia numerów zwyczajnych i kilka nadzwyczajnych, w tym jedna z pierwszych w Polsce publikacja o Katyniu autorstwa Stefana Melaka. Autor broszury ukazał prawdę o Zbrodni Katyńskiej, podpisując tekst własnym imieniem i nazwiskiem, co uznać należy za akt niebywale odwagi zarówno autora, jak i wydawcy.

Również bez zgody władz organizowano sesje naukowe, a wygłaszane teksty publikowane były w specjalnych zeszytach. Wobec pogarszających się warunków życia Polaków w latach 1984-1985, sekretarz Archikonfraterni Marian Romaniuk przygotował

otwarty list protestacyjny do władz państwowych podpisany 28 lutego 1988 roku przez prof. Mieczysława Nieduszyńskiego, ówczesnego seniora i wybitnego znawcę problematyki ekonomiczno-społecznej. Biorąc pod uwagę groźące perspektywę poważne represje z więzieniem włącznie, upublicznienie tekstu listu było aktem szczególnej odwagi wybitnego profesora i seniora AKL, ale i odpowiedzialności za zniewolony sowietyzacją i ateizacją kraj.

Wkrótce też działalność bractwa przekroczyła granice Warszawy. Założono domy w Bydgoszczy i Mysłowicach, grupujące konfratrów mieszkających poza stolicą.

Obecnie do Archikonfraterni należą bracia od zawsze biorący czynny udział w życiu społecznym. Są wśród nich kombatanci, którzy – mimo podeszłego wieku – prężnie działają w swoich parafiach i to nie tylko na niwie kościelnej. W roku 1976, podczas obchodów 80-lecia miasta Pruszkowa, aż trzech konfratrów otrzymało medal „*Za Zasługi dla Miasta*”. W ostatnich latach kolejni bracia zostali odznaczeni papieskim medalem *Bene Merenti*, krzyżem *Pro Ecclesia et Pontifice*, medalem *Pro Ecclesia et Pontifice* oraz medalem *Ecclesiae Populoque Servitium Praestanti*. Kilku braci otrzymało z rąk kard. Józefa Glempa medal z okazji 200-lecia archidiecezji warszawskiej i medal z okazji zakończenia Roku Prymasa Tysiąclecia.

W roku 2003 Kaplica Literacka otrzymała relikwie bł. abp. Zygmunta Szczęsnego Felińskiego, najwyższego zwierzchnika archikonfraterni w okresie, gdy był metropolitą warszawskim. Po Jego kanonizacji w antepedium ołtarza został umieszczony portret kanonizacyjny świętego.

W roku 2007 bracia obchodzili jubileusz pięćsetlecia nieprzerwanej działalności. Jako wskazówkę do dalszej pracy przyjęto dewizę *Sentire Cum Ecclesia*, czyli *Czuć z Kościołem*. Temu służy działalność społeczna, skupiająca się na kształtowaniu postaw, pogłębianiu wiedzy religijnej, wspólnych rekolekcjach, udziale w procesjach i w pielgrzymkach, a także prowadzeniu działalności charytatywnej. Podczas niedzielnych spotkań wygłaszane są prelekcje na aktualne tematy, w tym z zakresu życia Miasta Stołecznego Warszawy. Bracia są zaangażowani m.in. w dalszą budowę *Alei Chwały* przy ul. Traczy. Stała obecność członków AKL w kolejnych rocznicach Bitwy pod Olszynką Grochowską świadczy dobitnie o zaangażowaniu w kultywowanie i krzewienie tradycji patriotycznych i narodowych.

W październiku 2009 roku delegacja Archikonfraterni Literackiej udała się z pielgrzymką do Rzymu, gdzie uczestniczyła w podniosłym akcie kanonizacji abp. Zygmunta Szczęsnego Felińskiego, metropolity warszawskiego i naszego protektora.

W tym samym roku wznowiono działalność wydawniczą. Pierwszą publikacją była dokumentacja tekstów wygłoszonych podczas sesji naukowej, wydana z okazji 500-lecia istnienia Arcybractwa. Drugą – podobna dokumentacja z sesji poświęconej 60. rocznicy nominacji arcybiskupiej Prymasa Tysiąclecia. Kolejne publikacje to: „*Prymas Tysiąclecia w Polaków Pamięci*” oraz „*Pierwszy święty patron Warszawy*” z tekstami dotyczącymi wyniesienia na ołtarze abp. Zygmunta Szczęsnego Felińskiego.

Bracia wznowili też wydawanie Zeszytów AKL. Ich tytuł: *Sentire Cum Ecclesia*” nawiązuje bezpośrednio do aktualnej działalności. Pierwszy zeszyt został poświęcony pamięci kard. Augusta Hlonda, drugim są wspomnienia o Św. Janie Pawle II pisane przez najwybitniejszych ludzi pióra.

W roku 2009 AKL podjęła też współpracę ze Stowarzyszeniem Akademickim *Fides et Ratio*, z którym organizuje koncerty, sympozja naukowe, wystawy i konkursy.

RADA MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

pl. Defilad 1, 00-901 Warszawa 134, skr. poczt. 35

tel. 22 443 05 84, faks 22 443 06 20

swierzbicki@radny.um.warszawa.pl, www.um.warszawa.pl, www.radawarszawy.um.warszawa.pl

Warszawa, 14 maja 2014 r.

WS
15.05.2014

SEBASTIAN WIERZBICKI
VICEPRZEWODNICZĄCY
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

Pani
Ewa Malinowska-Grupińska
Przewodnicząca
Rady m.st. Warszawy

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm. oraz § 7 Statutu m.st. Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Rady miasta stołecznego Warszawy Nr XXII/743/2008 z dnia 10 stycznia 2008 r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 23, poz. 875 oraz Nr 141, poz. 4977) i uchwały Nr XXIX/893/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawie Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy wnioskuję o przyznanie Nagrody miasta stołecznego Warszawy:

1. Pani Goldzie Tencer,
2. Panu prof. dr hab. n. med. Mirosławowi Wielgosiowi,
3. Panu Andrzej Rogińskiemu,
4. Portalowi „KULAWA WARSZAWA”,
5. Stowarzyszeniu „OTWARTE DRZWI”.

WICEPRZEWODNICZĄCY
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

Sebastian Wierzbicki

BIURO RADY Miasta Stołecznego Warszawy	
15.05.2014 -4-	
Nr. 1115/14	podpis: [signature]

Gołda TENCER

Twórczyni i prezes Fundacji Shalom – organizatora Międzynarodowego Festiwalu Kultury Żydowskiej Warszawa Singera – imprezy kulturalnej odbywającej się w Warszawie od 2004 roku. W 2013 odbyła się 10. edycja festiwalu.

Podczas festiwalu prezentowane są m.in. żydowski teatr, muzyka, filmy, widowiska i wystawy. Jednym ze stałych punktów programu są również warsztaty kuchni koshernej, tańca, piosenki, wycinanki, ceramiki i kaligrafii. Oprócz tego organizowane są liczne wykłady i tematyczne grupy dyskusyjne poświęcone kulturze jidysz.

Od początku swojego istnienia festiwal promowany jest przy pomocy logo – postaci powstałej z połączenia skrzypka na dachu (symbolu kultury żydowskiej) i warszawskiej syrenki (symbolu Warszawy). Autorem symbolu festiwalu jest Lech Majewski.

Gołda Tencer jest także wybitną aktorką Teatru Żydowskiego.

prof. dr hab. n. med. Mirosław WIELGOŚ

przez wiele lat pełnił funkcję Konsultanta Wojewódzkiego w dziedzinie Położnictwa i Ginekologii dla Województwa Mazowieckiego. W roku 2013 został powołany przez Ministra Zdrowia na stanowisko Konsultanta Krajowego w dziedzinie Perinatologii, w związku z czym została mu jednocześnie powierzona misja opracowania programu nowej specjalizacji.

Jest uznanym w kraju ekspertem w dziedzinie konfliktu serologicznego – prowadzi od wielu lat Ośrodek Konflikty Serologicznego, świadczący usługi dla pacjentek z całej Polski. Przyczynił się też do wprowadzenia w naszym kraju nowych technik z zakresu terapii wewnątrzmacicznej płodu – zespół pod jego kierunkiem w 2014 roku jako pierwszy w Polsce wykonał procedurę FETO (założenie balonu do tchawicy płodu z wrodzoną przepukliną przeponową).

Obecnie prof. Wielgoś pełni - drugą kadencję - godność Dziekana I Wydziału Lekarskiego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, jest też prezesem-elektem Polskiego Towarzystwa Ginekologicznego oraz członkiem władz naukowych towarzystw międzynarodowych (World Association of Perinatal Medicine, International Academy of Perinatal Medicine, Ian Donald Interuniversity School of Ultrasound in Obstetrics and Gynecology, International Society of the Fetus as a Patient).

Andrzej ROGIŃSKI

Twórca i animator jednej z najpopularniejszych lokalnych gazet Warszawy: tygodnika "Południe".

Dziennikarz i varsavianista koncentrujący się od lat w swej działalności zawodowej i społecznej na najważniejszych dla Warszawiaków kwestiach. Autor niezliczonej liczby publikacji poświęconych Stolicy i jej Mieszkańców. Inicjator licznych akcji społecznych.

Stowarzyszenie „OTWARTE DRZWI”

- powstało w 1995 roku z potrzeby serca i działania ludzi, którzy uważają, że bezrobocie, bieda, bezdomność i inne negatywne zjawiska społeczne są problemami, których rozwiązanie jest zarówno możliwe jak i bezwzględnie konieczne.

Misją Stowarzyszenia jest przeciwdziałanie wykluczeniu i marginalizacji osób dotkniętych trudną sytuacją życiową i tworzenie warunków sprzyjających rozwojowi i organizujących ich powrót do społeczeństwa. Zrealizowało ponad 300 projektów, a z jego pomocy skorzystało ponad 50 tysięcy osób.

Portal „KULAWA WARSZAWA”

założony i prowadzony przez Izabelę Sopalską portal społecznościowy specjalizujący się w działaniach monitorujących dostępność Warszawy dla osób z niepełnosprawnościami oraz inicjujący działania związane z usuwaniem barier w konkretnych miejscach. Między innymi inicjator akcji szkolenia pracowników miejskich jednostek organizacyjnych (teatry, muzea) do kontaktów i pomocy osobom z niepełnosprawnościami.